STJERNEN

145. ÅRGANG · NUMMER 5 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · MAJ 1996

STJERNEN

MAJ 1996

På forsiden:
Forsiden: De unge voksne fra Paris hygger sig på en udflugt til parken ved slottet i Versailles. *Bagsiden:* Lige fra Eiffeltårnets skygge (til venstre) til middelhavskysten (herover) støtter og elsker Kirkens medlemmer i Frankrig hinanden – hvad enten de befinder sig i kirkebygningens bibliotek i Angoulême (midtfor), i Primary i Clichy Gren (nedenfor) eller til en spejderaktivitet i grenen i Bayonne (nederst). Se »Frankrig«, side 32. (Foto: David og LaRene Gaunt).

***Børnestjernens* forside:**
Ved afslutningen af sit jordiske virke velsignede Jesus brød og vand og bad sine apostle om at spise disse symboler til ihukommelse af ham. I vores dage deltager vi i samme ordinanse. Når vi modtager nadveren, mindes vi Jesus og fornyr vores løfte om at holde hans bud. Se »Tænk på Jesus«, side 10. (Maleri af Del Parson).

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

MAJ 1996 • 145. årgang • Nummer 5
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lynge
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

USA and Canadian subscription price is $ 9.00 per year. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse • Denmark

ISSN 0900-2545 • 96985 110

GUDS VIDUNDERLIGE PLAN

Da fuldtidsmissionærerne besøgte mit hjem, hørte jeg om evangeliske principper, som jeg end ikke anede eksisterede. Når jeg besøgte kirken, blev jeg altid budt varmt velkommen. Da jeg havde hørt om Guds vidunderlige plan for mig – et af hans åndelige børn – blev jeg døbt. Mine forældre, min bror og min søster blev senere medlemmer af Kirken.

I dagene efter min dåb mødte jeg mange prøvelser. Men nu føler jeg mig tryg i Kirken. Jeg underviser en seminarklasse, og jeg er andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab i min gren. Artiklerne i *Liahona* (engelsk) har været en stor styrke for mig. For eksempel gav præsident Thomas S. Monsons budskab, »Troens Bøn« (marts 1995), mig en større forståelse af bøn og den måde, som Gud besvarer vores bønner på.

Jeg er min himmelske Fader taknemlig for et tidsskrift, som rummer vejledning fra hans profeter, seere og åbenbarere.

Josephine C. Valles
Masbate Gren
Naga missionen, Filippinerne

FRED I HJERTET

Liahona (spansk) har hjulpet mig til at ændre mit liv fuldstændigt. Inden min dåb ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for 15 år siden, var jeg troende katolik. Jeg var aktiv i den kirkes lægmandsorganisation, hvor jeg repræsenterede organisationen både på nationalt plan og ved internationale kongresser.

Mine to sønner, Jaime og Bernado, var de første af familiens medlemmer, som fik kontakt med Kirken. Ved flere lejligheder ville de drøfte dens lærdomme med mig, men jeg sagde harmdirrende, at jeg ikke havde i sinde at skifte religion.

En dag tog jeg af ren og skær nysgerrighed et eksemplar af *Liahona,* som de havde efterladt på bordet. Jeg læste den første artikel, som var skrevet af præsident Spencer W. Kimball. Det føltes som om, jeg blev ramt af en lysstråle. Hans budskab gav mig noget, som jeg havde hungret efter i mange år. Inden der var gået en uge, havde jeg haft besøg af missionærerne, og jeg blev senere døbt af min søn, Jaime (som nu er biskop).

Min hustru har endnu ikke valgt at lade sig døbe. Men hun støtter mig og holder meget af de lokale kirkemedlemmer. Jeg venter tålmodigt på den dag, hvor vi kan blive beseglet til hinanden i templet.

Da jeg læste mit første eksemplar af *Liahona* for mange år siden, ændrede det ikke blot mit liv, det gav mig også fred i hjertet.

Jaime Rey Galvis
Alhambra Ward
Bogotá Stav, Colombia

REDSKAB TIL OMVENDELSE

Da jeg begyndte at undersøge Kirken, fik jeg adskillige eksemplarer af *Liahona* (spansk). Artiklerne i disse tidsskrifter gav mig svar på mange spørgsmål, og som følge heraf blev jeg undervist af missionærerne og blev døbt den 27. juni 1987.

Siden da har jeg været på mission i Guayaquil i Ecuador. Jeg er også blevet beseglet til en tidligere missionær og er blevet mor. Jeg er det menneske, som var inspireret nok til at give mig tidsskrifterne i sin tid, dybt taknemlig. Mit vidnesbyrd bliver hele tiden styrket, når jeg læser *Liahona.*

Ruth Elena Guaycal
Las Palmas Ward
Santo Domingo Stav, Ecuador

»Frygt ikke, tro kun«

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi trods den vækst, som vi ser i Herrens værk, og trods den forandring, som vi oplever i menneskers liv, ofte har tendens til at fremhæve problemerne og overse fremgangen.

Jeg nærer stor optimisme med hensyn til Herrens værk. Jeg tror ikke, at Gud har oprettet sit værk på jorden for at lade det slå fejl. Jeg tror ikke, at det svækkes. Jeg ved, at det hele tiden bliver stærkere. Jeg ved, at vi lever i en verden med mange tragiske problemer. Jeg læser aviser, og jeg har set mig om i verden. Jeg har været i områder, som er hærget af krig, og hvor hadet ulmer i menneskenes hjerter. Jeg har set den forfærdelige fattigdom, som tynger mange lande. Jeg har set dem, der lider i fangenskab, og jeg har set deres herrers overgreb. Jeg har med bekymring set moralen smuldre i vores samfund.

Og dog er jeg optimistisk. Jeg har en enkel og højtidelig tro på, at retfærdigheden vil sejre, og at sandheden vil vinde. Jeg er ikke så naiv, at jeg ikke tror, der vil komme modgang, men jeg tror, at skønt sandheden kastes i støvet, vil den dog atter rejse sig.

Da Daniel tydede kong Nebukadnesars drøm, forudsagde han »et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde.« Det værk, som vi har den ære at repræsentere, er det kongerige. Dagligt ser jeg dets mirakuløse vækst og dets indflydelse i millioner af menneskers liv.

FOTO: JED CLARK; UDSNIT AF DANIEL TYDER NEBUKADNESARS DRØM, AF GRANT ROMNEY CLAWSON

FOTO: SCOTT VAN KAMPEN

Er det ikke et mirakel i sig selv, at man i denne tvivlens og vantroens tid kan finde unge mennesker, ja, tusindvis af dem, som skal til at leve deres liv og skabe sig en karriere, men som alligevel bruger halvandet eller to år på at tjene Herren?

Da jeg drog på mission for 62 år siden, gav min kære far mig et kort, hvorpå der stod fire ord. Det var Herrens ord til den synagogeforstander, der netop havde hørt om sin datters død: »Frygt ikke, tro kun« (Mark 5:36). Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til det tema.

RIGET SKAL BESTÅ FOR EVIGT

Jeg tror på, at Jesu Kristi evangelium vil sejre, og at Guds kirke og rige på jorden vil sejre. Hvis jeres tro vakler, når I ser ondskabens og undertrykkelsens fremmarch, så læs atter beretningen om Daniel, der satte sin lid til »Gud i himlen, som kan åbenbare hemmeligheder« (Dan 2:28), og tydede Nebukadnesars drøm. Om vores tid sagde han, at himlens Gud skal »oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, og intet andet folk skal få kongemagten. Det skal knuse og tilintetgøre alle de andre kongeriger, men selv skal det bestå i al evighed« (Dan 2:44).

Jeg tror, at den sag, som vi har den ære at repræsentere, er det rige, som skal bestå i al evighed.

Jeg hengiver mig ikke til urealistiske drømme, når jeg overvejer dets fremtid, for hver dag ser jeg dets mirakuløse styrke og dets stadig større indflydelse på millioner af menneskers liv overalt i verden. Og dog er det ikke bare en stor upersonlig magtkolos. Det kommer bedst til udtryk i det fredfyldte liv, som leves af dem, der har taget imod det.

Ja, vel har vi problemer. Vi er langtfra fuldkomne. Og dog har jeg set så meget godt, at min tro konstant styrkes.

TRO PÅ UNGDOMMEN

Jeg tror på vores unge. Jeg tror på deres godhed og hæderlighed. Jeg tror på deres dydighed. Jeg har personligt haft samtaler med tusinder af dem på tomandshånd. Vel er der nogle af dem, som har givet efter for ugudelighed, men det er en minoritet.

Jeg kan huske, at jeg besøgte Sydvietnam for en del år siden. Jeg havde individuelle samtaler med 2-300 mænd. Mænd, som var vadet gennem kampens blod og vildskab, men som stadig havde dyden i behold. Jeg mindes især en af dem, en ung knægt, som lige var vendt hjem fra den demilitariserede zone, som besvarede et spørgsmål om moral på følgende måde: »Aldrig i livet. Det ville jeg aldrig gøre. Jeg vil være værdig til at få en dejlig pige en skønne dag.«

MISSIONÆRERNES TJENESTEGERNING

Jeg tror på, at vores medlemmer har sans for at yde tjeneste. Jeg har besøgt Kirkens missioner, hvor vi har omkring 49.000 missionærer ude. De eller deres familie betaler alle udgifter. De giver Herren halvandet eller to år af deres liv. De har lange arbejdsdage, og deres uger er fyldt med aftaler. De taler med stor overbevisning. De bærer vidnesbyrd om den levende Kristus og kraften i hans vidunderlige værk.

Må jeg læse fra et brev, som jeg har modtaget fra en af dem: »Det mest effektive redskab, vi har i vores arbejde, er faste og bøn. Vi så, hvordan det virkede for nogle uger siden for en af vores undersøgere. Han havde mange spørgsmål og problemer, som skulle overvindes, og vi syntes ikke at komme nogen vegne, når vi besøgte ham for at drøfte dem. Så vi tog hjem og bad Herren om at velsigne ham og hjælpe ham til at forstå det, som vi havde forklaret ham. Vi mente, at det var meget vigtigt, at han blev døbt, så vi bad Herren velsigne ham med et ønske om at blive døbt. Selv da vi underviste ham i den sjette lektion, vaklede han, så vi fastede dagen inden hans dåb, og han har været trofast lige siden.«

Man kommer til at tænke på Herrens ord til sine disciple, da de beklagede sig over, at de ikke kunne udrette mirakler. Han sagde: »Den slags fordrives kun ved bøn og faste« (Matt 17:21).

PLIGTFØLELSENS MIRAKEL

Er det ikke et mirakel i sig selv, at man i denne tvivlens og vantroens tid kan finde unge mennesker, ja, i tusindvis af dem, der skulle til at leve deres liv og skabe sig en karriere, men som alligevel bruger halvandet eller to år på at tjene Herren, mens de arbejder hårdt og tilmed faster for dem, som de belærer om et bedre liv? Jeg ved ikke noget mere forfriskende end at være sammen med dem og fornemme deres ånd. De vil gengive jer troen på ungdommen. De vil vække jeres tro på Herren.

TAKNEMLIGHED FOR FORÆLDRE

Jeg tror på noget andet, som også er et barometer for deres godhed. Paulus advarede om, at mennesker i de sidste dage ville være utaknemlige, spottere, ulydige mod deres forældre og ukærlige (se 2 Tim 3:1-3). Man behøver ikke kigge langt for at se den profeti opfyldt i hjemme i vore dage. Og dog har jeg set det stik modsatte i mange tilfælde. Under mine samtaler med vores unge missionærer har jeg hørt hundreder af vores unge mænd og kvinder rejse sig og udtrykke deres følelser. Næsten uden undtagelse udtrykker de taknemlighed for deres forældre. Hvor er det dog utroligt forfriskende at høre unge mennesker på 19, 20, 21 og 22 år rejse sig og i mødets stille fortrolighed sige: »Jeg holder meget af min far« eller »jeg elsker min mor.« De er ikke rørstrømske, de er mandige, atletiske og dygtige unge mænd og kvindelige piger med charme og dannelse. Deres ord kommer fra hjertet. Sådanne følelser i vor tid er som en sval, forfriskende brise på en varm og fugtig nat.

NYOMVENDTES BEGEJSTRING

Herren erklærede, at »dette evangelium om Riget skal prædikes … som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal

enden komme« (Matt 24:14). Kan det overhovedet lade sig gøre? Jeg mindes en hændelse, som antydede, hvordan det kan ske.

Jeg traf en kvinde i Sydamerika, som lige var blevet medlem af Kirken. Optændt af kærlighed til det, som hun havde fundet, havde hun begejstret fortalt andre om det. I løbet af kun syv måneder efter sin dåb havde hun henvist 300 bekendte til missionærerne, så de kunne undervise dem om evangeliet. På et tidspunkt kom 60 af dem ind i Kirken. Mere er formentlig kommet ind siden. I São Paulo i Brasilien traf jeg den unge missionær, som havde undervist hende i evangeliet. Han var også omvendt og var under store økonomiske ofre rejst på mission for at repræsentere Kirken. Den kvinde, jeg taler om, var en af 43, som han på det tidspunkt havde været med til at føre ind i Kirken. Denne unge mand fra Brasilien var blevet til mere end 100 omvendte – 43, som han selv havde døbt, og 60 gennem en af dem, som han havde omvendt. Og der var flere på vej fra andre, som han havde omvendt.

VÆRKET KRÆVER TRO

Dette værk kræver ofre, det kræver en indsats, det kræver mod til at tale og tro til at yde noget. Dette værk har ikke brug for kritikere eller tvivlere. Det har brug for mænd og kvinder, der virker med fast beslutsomhed. Som Paulus skrev til Timotheus: »Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Jeg ville ønske, at ethvert medlem af Kirken ville hænge disse ord op et sted, hvor vedkommende ville få øje på dem hver morgen. De vil give os mod til at tale frit, de vil give os tro til at prøve, de vil styrke vores tro på Herren Jesus Kristus. Jeg tror, at mange mirakler så ville ske over hele jorden.

Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette er deres hellige værk, og jeg beder jer og himlens Gud om, at vi må få kraft og tro og hengivenhed til at lade det rulle frem til sit storslåede mål. □

Paulus advarede om, at mennesker i de sidste dage ville være utaknemlige, spottere og ulydige mod deres forældre. Jeg har set det tilbagevist. Jeg har hørt hundrede af unge mænd og kvinder udtrykke taknemlighed for deres forældre.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Skønt vi møder modgang nu og da, vil Herrens værk ikke slå fejl, og det bliver stedse stærkere.
2. Der findes i Kirken en stor skare af gode og hæderlige unge, som er taknemlige for deres forældre og disses retfærdige belæringer.
3. Tjeneste vil altid være vores valgsprog, især når unge, ægtepar og medlemmer overalt i Kirken tjener dem, der har brug for evangeliet.
4. Herrens værk i de sidste dage fordrer ofre, indsats, mod og tro.
5. Apostlen Paulus' råd til Timotheus er også et godt råd til os. Vi vil blive velsignet, hvis vi dagligt overvejer det: »Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

FOTO: JOHN LUKE

OM DRØMME OG LØFTER

Perla García de Bravo

Vi fældede alle tårer, da vi tænkte på de vidunderlige begivenheder, som vi havde overværet den dag, og på de smukke løfter, som børnene havde aflagt.

Klokken var fem om morgenen, da min mand og jeg med to af vores fire børn kørte hjemmefra i vores lille bil. Et voldsomt regnskyl slog mod forruden og gjorde det svært at se vejen. Men trods det dårlige vejr, var vi i højt humør, for det var i september 1983, og vi skulle ned for at overvære indvielsen af templet i Santiago i Chile.

Min mand, som var rådgiver i biskoprådet, havde fået to billetter til indvielsessessionen i et af de store værelser inde i templet. Vores ældste børn, Igor og Perlita, på 10 og 9, skulle følge mødet på en tv-skærm i en kirkebygning nær templet.

Bror Bausalto, den anden rådgiver i biskoprådet, og hans hustru rejste sammen med os. De skulle sidde sammen med vores børn i kirkebygningen.

Mens vi kørte fortalte søster Bausalto om en drøm, som hun havde haft den foregående nat. »Min mand og jeg sad i kirkebygningen sammen med jeres børn og ventede på, at sessionen skulle begynde,« fortalte hun os. »Pludselig kom en af dørvogterne hen til os og sagde: 'Følg med mig. Der er fire ledige pladser i templet.' Han førte os ind i templet og gav os plads på forreste række. Det var så livagtigt! Da det hele var overstået, hilste generalautoriteterne på folk. En af dem talte med jeres børn.« Mens lyttede til hende, fyldtes vi af en følelse af fred. Regnen fortsatte med at sile ned.

Vi ankom til templet, som stod smukt og majestætisk i regnen. Efter at have sat bror og søster Bausalto og vores børn af ved kirkebygningen, tog vi vores paraplyer og skyndte os hen til vores pladser i templet. Indvielsen var en vidunderlig oplevelse, og Ånden var meget stærk. Selv når jeg tænker på det i dag, fyldes jeg af en dejlig følelse af fred. Da sessionen var forbi, fortsatte korets medlemmer med af synge lovprisninger til Herren af hele deres hjerte.

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Min mand og jeg forlod templet og gik hen til kirkebygningen for at finde vores børn og venner. De var der ikke. Vi spurgte noget bekymret, om nogen havde set dem. Vi fik følgende svar: »Lige inden sessionen begyndte, var der en, som førte dem ind i templet.« Vi kiggede op mod templet og så alle fire spadsere rundt i anlægget.

Kort efter hilste vi begejstret på hinanden. »Det hele skete nøjagtig som i min drøm,« udbrød søster Bausalto med tårer i øjnene. Hvor var de overvældede over at have fået plads inde i Herrens hus! Så beskrev de rørt, hvordan præsident Gordon B. Hinckley, som på det tidspunkt var andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, efter mødet kom hen til vores søn Igor og talte til ham ved hjælp af en tolk.

»Hvor gammel er du, min dreng?« spurgte præsident Hinckley.

»Ti,« svarede Igor.

»Vil du, her i Herrens hus, love mig, at når tiden kommer, vil du tjene på en fuldtidsmission, uanset hvilke hindringer der måtte opstå?«

»Ja,« svarede Igor med sagte røst. »Det lover jeg.«

Præsident Hinckley vendte sig så til vores datter Perlita. »Og du, mit kære barn, vil du love mig, at du vil holde dig selv ren og ubesmittet, så du kan blive gift i Herrens hus?«

Hun svarede også, lidt genert: »Ja.«

Vi fældede alle tårer, mens vi tænkte på de vidunderlige begivenheder, som vi havde overværet den dag, og på de smukke løfter, som børnene havde aflagt.

I dag er der gået mere end ti år. I mellemtiden er præsident Hinckley blevet Kirkens præsident, og min mand og jeg har set, hvordan vores børn har modstået den ondes anslag. Vi har set dem stå fast og være tro mod de løfter, de afgav som små børn. Igor tjente som missionær i Vina del Mar missionen i Chile. Og hans søster Perlita giftede sig med en hjemvendt missionær i det smukke tempel i Santiago i Chile – det selv samme tempel, hvor hun og hendes bror havde aflagt særlige løfter over for en af Herrens tjenere og set en drøm gå i opfyldelse. □

En dagbog af breve

Laura S. Shortridge

For fire år siden besluttede jeg at skrive brev til min 94-årige bedstemor hver uge resten af hendes liv. Min mor har taget sig af hende i mange år, og fordi min bedstemors syn er blevet meget svagt, læser mor mine breve højt for hende.

Det har ikke været let at skrive hver uge, men i min kamp for at leve op til mit løfte, har jeg modtaget to konkrete velsignelser. Den første velsignelse var en, jeg havde regnet med, nemlig glæden ved visheden om, at min mor og bedstemor ville lære vores fem børn bedre at kende, når de læste om vores daglige gøremål og oplevelser.

Den anden velsignelse indtrådte, da jeg havde skrevet breve i et års tid. Uden jeg vidste af det, havde min mor gemt hvert eneste af de breve, som jeg havde sendt. Da hun havde samlet et helt års breve, bandt hun hele stakken sammen og sendte den tilbage til mig.

Mens jeg læste mine gamle breve, blev jeg klar over, at jeg her sad med en detaljeret familiedagbog. Selvom jeg havde nedskrevet alle de store begivenheder i min egen dagbog, blev den mere detaljerede beskrivelse af familiens daglige aktiviteter holdt i live af mine breve. Denne uventede familiedagbog tegner et klart billede af vores familieliv, og den vil give vores efterkommere et billede af, hvordan vi var som familie. □

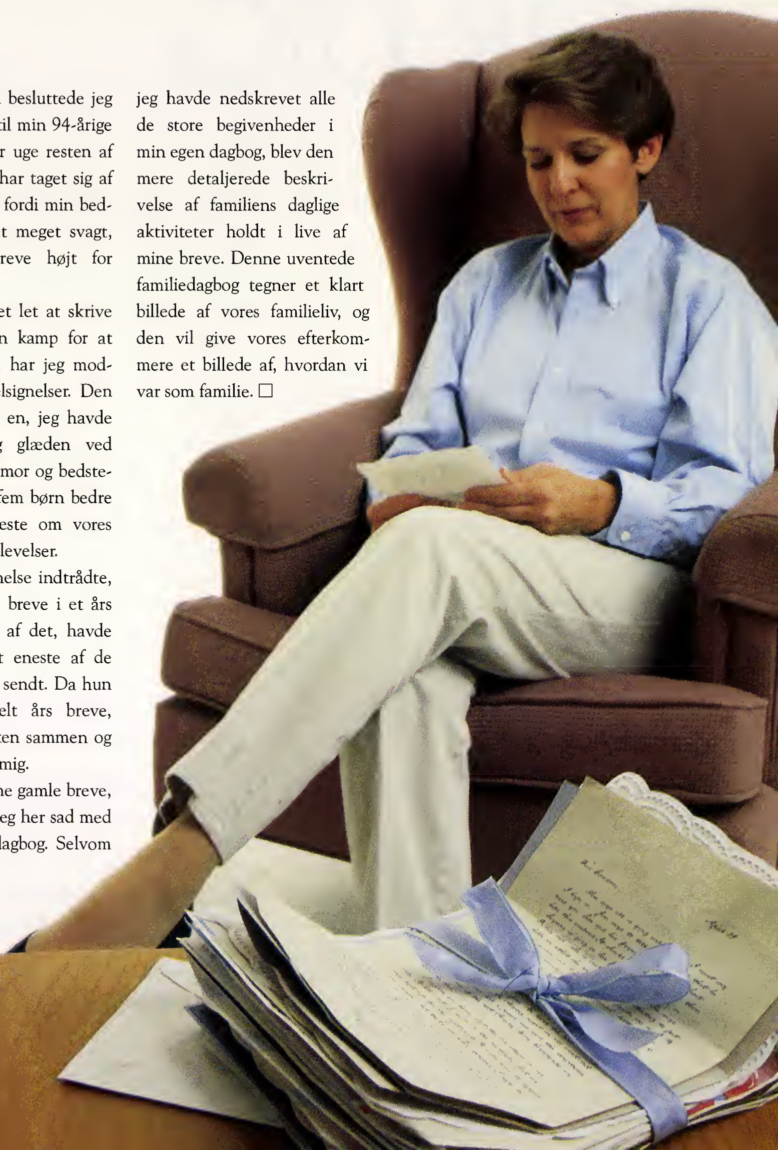

FOTO: MARENE MECHAM

DER ER BRUG FOR DIG

Gennem dit virke og din tro kan du blive værdifuld på Det Aronske Præstedømmes hold.

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Når jeg nu fortæller jer, at jeg spillede football på skolens hold, er det ikke for at prale. Det er snarere en tilståelse.

Forstår I, football som sport nåede ret sent ud til vores lille by. Skolebestyrelsen havde ikke penge til udstyr eller en træner. I stedet spillede vi basketball. Det eneste udstyr, som krævedes til det, var et par sko.

Langt om længe havde vores skoleinspektør samlet penge nok sammen til at købe tolv billige footballdragter, dog uden sko. Knopstøvlerne var alt for dyre, så vi spillede i vores basketball sko. Vores træner var udtaget blandt lærerstaben. Han var blevet valgt, fordi han engang havde overværet en football-kamp.

Vi lærte nogle få enkle taktikker. Vi lærte at tackle – eller det troede vi da i hvert fald. Og så tog vi af sted til vores første kamp mod holdet fra Twin Falls, som var det forrige års mestre i Idaho.

Vi klædte om og gik ud på banen for at varme op. Det andet holds skoleorkester begyndte at spille. Der var flere elever i deres orkester, end der var på hele vores skole! Og så kom deres hold ind gennem porten. Vores hold, som bestod af tolv mand – et fuldtalligt hold på 11 plus en reserve – stirrede forbavset, mens de stormede ind gennem porten, alle 39 var i fuld spilledragt.

Kampen var højst interessant. At sige, at det var en lærerig oplevelse vil være lidt af en underdrivelse. Da vi havde spillet lidt, havde vi mistet lysten til at røre ved bolden, så vi sparkede den bare væk, og kort efter scorede de. Vores største problem var at slippe af med bolden. Vi led mindst, når vi ikke blev tacklet!

I kampens sidste minutter blev det andet hold lidt uforsigtige. En forfejlet pasning endte i armene på Clifford Lee, der ligesom jeg var halfback. Han anede ikke, hvad han skulle gøre, før han så modstanderne komme tordnende frem mod ham. Så vidste han pludselig, hvad han skulle gøre! Han var ikke interesseret i point. Han løb bare for livet!

Han var hurtig. Han lavede touchdown (mål), og endelig fik vi seks point på tavlen. Vi havde egentlig ikke fortjent de seks point, men med vores flåede trøjer og sokker og blodige skrammer tog vi imod dem med kyshånd. Slutresultatet var: 100-6!

Den kamp var bestemt en lærerig oplevelse. Det lærte mig, at et hold (eller en enkeltperson) må og skal være forberedt. Succes på ethvert område afhænger af forberedelse.

Når jeg ser på et verdenskort og funderer over, hvor stor verden er, hvor mange milliarder mennesker, som findes, og tænker over det ansvar, som Herren har pålagt de unge bærere af Det Aronske Præstedømme, så forbløffes jeg over, hvordan Herren har anbragt hver af jer i familier eller særlige omstændigheder på dette bestemte tidspunkt.

Ethvert land i verden har virkelig brug for en ung generation af forkæmpere – forkæmpere for sandhed,

hæderlighed, renhed, høje moralske standarder og tro på en levende Gud. Gennem Det Aronske Præstedømme bereder Herren jer på at blive disse forkæmpere. I besidder hellige præstedømmenøgler, rettigheder og ansvar. En plaget verden venter på at høre fra jer. Herren har overdraget os den guddommelige magt og myndighed til at handle i hans

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

navn, til at forkynde evangeliet og forrette de frelsende ordinanser, som besegler mænd og kvinder til evigt liv. I udskiller jer fra resten af verden.

Mens Joseph Smith oversatte Mormons Bog med Oliver Cowdery som skriver, gik de ud i skoven for at bede. Mens de påkaldte Herren, »nedsteg et sendebud fra himlen i en lyssky«, lagde sine hænder på deres hoveder og ordinerede dem med ordene:

»I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse« (JS-H 1:68-69).

Joseph Smith fik besked på at døbe Oliver Cowdery, og Oliver Cowdery skulle døbe Joseph Smith. Det himmelske sendebud »sagde, at hans navn var Johannes ... og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og

Vi sørgede for, at nadverbakkerne og nadverdugene var rene og pæne. Vi var en del af Kirken, og Kirken var en del af os.

Johannes, som havde det melkisedekske præstedømmes nøgler, hvilket præstedømme ... skulle overdrages« Joseph og Oliver (se JS-H 1:72).

I bærer samme hellige myndighed til at forkynde omvendelse, til at døbe, til at forrette nadveren, til at assistere biskoppen og til at drage omsorg for dem, der har brug for opmuntring.

Min far var vores biskop, men han døde, inden jeg modtog præstedømmet. Jeg kan tydeligt huske, da jeg blev ordineret til diakon. En helt ny verden åbnede sig for mig. Jeg levede nu på et højere niveau. Når jeg hørte folk sige: »Du bærer præstedømmet,« var det svært at forstå. Men takket være ydmyge ledere begyndte vi at forstå, at som diakoner havde vi modtaget velsignelser og myndighed til at udføre hellige ting.

Som kvorumsledere havde vi ansvaret for alle vores medlemmer og så efter, om de alle var i kirke. Vi nød at være sammen. Vi hjalp ældre søskende og enker. Vi gjorde rent i kirkebygningen og passede haven udenom. Vi sørgede for, at nadverbakkerne og nadverdugene var rene og pæne. Vi var en del af Kirken, og Kirken var en del af os. Vi vidste det, ja, vi kunne fornemme det! Vi bar Guds præstedømme! Forstående ledere vejledte os og udvidede vores horisont og vores rolle som unge mænd. Men hvad der er endnu vigtigere, de hjalp os til at forberede os på at blive Frelserens tjenere, mens vi var unge. Han har brug for alle jer unge mænd.

Faktisk har unge mænd på jeres alder tjent på mange mirakuløse måder. Jesus underviste og forbløffede præsterne i templet, da han kun var 12 år gammel. Med fuldkommen tro på Herren, gik den unge hyrde David i kamp mod filisterkæmpen Goliat. Som 14-årig læste Joseph Smith i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud ... og så vil han få den« (Jak 1:5). Han sagde senere:

»Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneske ... Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser ...

Jeg (begav) mig ... ud i skoven ...

(Jeg) knælede ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud« (JS-H 1:12, 14-15).

Således begyndte de begivenheder, som førte til Jesu Kristi kirkes genoprettelse, nemlig da Faderen og Sønnen viste sig for drengen Joseph.

Som bærer af Det Aronske Præstedømme er du med på et hold, ligesom jeg engang var med på skolens football-hold. Men I har en stor fordel, en som vores hold ikke havde. I er på Herrens side, og Herren taber ikke. Hvis I vil give ham lov, vil han hjælpe jer til at udvikle jer til mægtige tjenere.

Ligesom alle andre hold, har det også regler, som I må følge. Modstå fristelser og gruppepres fra dem, som vil lokke jer på vildspor eller til at misbrug narkotika eller spiritus. I må forstå, hvor farligt det er for jeres krop og derfor også for jeres ånd. I må ikke give efter. I er anderledes. Pornografi, smudslitteratur, dårlige film, beskidt sprog og forførende musik må ikke blive en del af jeres liv. Det kan ødelægge jer.

Lev sådan, at minderne om jeres liv vil være en velsignelse for jer. Lev sådan, at I kan nå frem til den herlige dag, hvor I kan tage til det hellige tempel og modtage evige velsignelser og glæde. Udvikl styrke til at modstå hurtigt tilfredsstillelse – forstå, at der er en tid og et sted for alt, og at jeres modningsproces er en del af Guds plan. Husk på, at evangeliets værdier og sandheder er tidløse og evige. Kun I alene kan bygge jeres egen karakter. Ingen andre kan skade jeres karakter, kun jer selv.

Livet er en dyst, ikke med andre, men med os selv. Vi bør hver dag stræbe efter at leve stærkere, bedre og sandere liv, hver dag at overvinde nogen af gårsdagens svagheder, hver dag at rette op på et fejltrin og hver dag at overgå os selv.

Min elskede unge venner, en stor del af vores fremtid hviler i jeres hænder. Der er brug for jer – ikke til at være svage, men til at være stærke. Vi tror på jer. Vi kender jeres udfordringer. Vi ved, at I kan holde sandhedens lys højt i en mørk verden, mens I bærer vidnesbyrd om den levende Gud. Begynd allerede nu at forberede jer, for der er virkelig brug for jer. □

»Mæt jer med Kristi ord«

Ældste Spencer J. Condie
De Halvfjerds

Da Nephi afsluttede sin hellige optegnelse, gav han os det vidunderlige, vidtfavnende løfte: »Mæt jer med Kristi ord ... hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Det er et meget dristigt løfte. Kan vi virkelig modtage guddommelig vejledning i alle ting?

I det første kapitel i Mormons Bog beretter Nephi, hvordan hans far, Lehi, modtog et syn. I det syn overrakte en engel Lehi en hellig bog, og »medens han læste, *blev han fyldt af Herrens ånd*« (1 Nephi 1:12; fremhævelse tilføjet). Når vi ransager skrifterne, alene eller sammen med familien, fyldes vores hjerte og sind med Herrens Ånd. Og med den Ånd kan vi så afgjort finde den vejledning, som vi søger, på siderne i standardværkerne.

Når vi mætter os med Kristi ord, vil hans ord fortælle os alt, hvad vi skal gøre.

Lad os sætte Nephis løfte på prøve og se, hvordan Kristi ord kan hjælpe os med at løse fire almindelige problemer.

1. TIL TIDER FØLER JEG MIG OVERVÆLDET AF DE BYRDER, SOM HVILER PÅ MIG. HVORFOR SKAL JEG LIDE SÅ MEGET MODGANG I MIT LIV?

Modgang rammer alle, som kommer til jorden. Når vi ransager skrifterne, lærer vi betydningen af modgang at kende. Vi forsikres også om, at vi ikke er ladt alene uden hjælp, når vi står over for modgangens udfordringer.

I 2 Nephi 2:11 lærer vi, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting.«

Når vi studerer versene før og efter dette vers, erfarer vi, at Lehi belærer sin søn Jakob om frelsesplanen. Et grundlæggende aspekt af denne plan er moralsk frihed eller frihed til »at handle for (os) selv og ikke lade sig påvirke« (2 Nephi 2:26). Modgang er en nødvendig del af lykkens store plan, for uden modsætninger »kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt« (2 Nephi 2:11).

ILLUSTRERET AF CARY HENRIE

Modgang giver os mulighed for at benytte vores handlefrihed. Og når vi benytter den klogt, kan Herren lutre os og slutteligt ophøje os. Mens profeten Joseph Smith sad indespærret i Liberty-fængslet, spurgte han Herren, hvor længe han måtte udholde forfølgelse og lidelser. Herren svarede: »Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje« (L&P 121:7-8).

Men selv om modgang er en nødvendig del af vores jordiske tilværelse, behøver vi ikke at bære den alene. Ved at søge i Mormons Bog finder vi Herrens løfte til dem, der var blevet døbt af Alma, og som måtte tåle store lidelser:

»Rejs hovedet og vær ved godt mod, thi jeg erkender pagten, som I har gjort med mig ...

Og jeg vil også lette byrderne, der er lagt på jeres skuldre, så at I ikke kan mærke dem ...

Og nu skete det, at byrderne, der var lagt på Alma og hans brødre, blev lettet; ja, Herren styrkede dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed« (Mosiah 24:13-15).

Herren lader os ikke alene i prøvelsernes tid (se Joh 14:18).

2. ET AF VORES BØRN ER BEGYNDT AT FALDE FRA KIRKEN. HVAD KAN VI GØRE FOR AT FØRE VORES BARN TILBAGE?

Det er bestemt et af de vanskeligste problemer, som mange mennesker står overfor. Men også til dette problem finder vi vejledning i Kristi ord. Afsnit 121 i Lære & Pagter fortæller os, at når de, der er os betroet, begår fejltrin, skal vi irettesætte dem mildt og venligt – men omhyggeligt og inden det er for sent. Og vi skal udtrykke større kærlighed. I versene 41 til 44 læser vi:

Selv om modgang er en nødvendig del af vores jordiske tilværelse, behøver vi ikke at bære den alene. Herren har lovet at »lette byrderne, der er lagt på jeres skuldre.«

»Ingen magt eller kraft kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

Irettesæt (i tide) skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd.«

I tide vil sige »inden det er for sent.« Der er forskellige betydninger af ordet *skarpt*. En betydning er at »fokusere på noget.« Det vil sige, at når man irettesætter nogen, bør man fokusere på et specifikt problem, så vedkommende, som bliver irettesat, forstår, at han eller hun stadig er værdsat og elsket, selv om vedkommende aktuelle adfærd ikke er acceptabel.

Vi finder et storslået mønster for kærlig irettesættelse i Almas belæring til sin vildfarne søn Corianton (se Alma 39-42). Alma fremlægger lærdommene på en stærk og letforståelig måde, derefter irettesætter han kærligt sin søn og opfordrer ham til »ikke mere (at) lade disse ting besvære dig, men alene lade dine synder besvære dig med den bekymring, der skal bringe dig til omvendelse« (Alma 42:29).

Som I husker, havde Alma selv været en oprørsk ung mand, indtil en engel viste sig for ham som svar på hans fars bønner (se Mosiah 27:14). Da Frelseren belærte nephiterne om bønnens magt, lovede han dem, at »hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Nephi 18:20). Skrifterne fortæller os igen og igen, at bønner vitterlig kan udvirke store ting.

Når de, der er os betroet, begår fejltrin, bør vi irettesætte dem mildt og venligt og udvise større kærlighed.

3. DER ER EN, SOM HAR SÅRET MIG DYBT, OG DET ER MEGET SVÆRT FOR MIG AT TILGIVE VEDKOMMENDE. HVAD SKAL JEG GØRE?

Herren har gjort det helt klart, at retten til at fælde dom tilkommer ham: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg

vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

Det er en høj standard. Nogle krænkelser er så alvorlige, at det er utroligt svært at tilgive dem, der har såret os. Mormons Bog forklarer, hvordan vi kan opnå åndelig styrke til at tilgive:

»Kærligheden er langmodig og velvillig, misunder ikke, opblæses ikke, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde, glæder sig ikke over uretfærdighed, men glæder sig ved sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, *bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt af denne kærlighed*, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:45, 47, 48; fremhævelse tilføjet).

Kærlighed, og herunder kraften til at tilgive, er en guddommelig gave. Oprigtig og energisk bøn kan åbne hjertet, så man kan modtage den gave.

4. HVORDAN KAN JEG VIDE, OM MINE SYNDER ER BLEVET TILGIVET OG HVORNÅR?

I Mosiah 4 og 5 omtaler kong Benjamin flere tegn, som giver et fingerpeg om, at vores synder er blevet tilgivet. Han havde netop holdt en magtfuld prædiken for sit folk, og deres hjerter var blevet blødgjort af hans ord. De så sig selv i deres kødelige tilstand og bad om, at Kristi forsonende blod måtte gøre dem rene igen. Og da de således havde bedt, »fyldtes (de) med glæde, eftersom de havde fået for-

Nogle krænkelser er så alvorlige, at det er utroligt svært at tilgive dem, der har såret os. Kærlighed, og herunder kraften til at tilgive, er en guddommelig gave. Oprigtig og energisk bøn kan åbne vores hjerte, så vi kan modtage den gave.

ladelse for deres synder« (Mosiah 4:3).

En følelse af glæde er et af tegnene på, at vi er på vej tilbage til den rette vej. Alma sagde, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Det er umuligt at føle glæde og sorg på samme tid, så man kan trygt antage, at når vores hjerte er fyldt med glæde, så er vi ved at overvinde vores ugudelighed.

Et andet tegn på, at kong Benjamins folk havde modtaget forladelse for deres synder, var, at de havde fred med deres samvittighed (se Mosiah 4:3). Vi glemmer måske ikke alle vores synder, men hvis vi virkelig har omvendt os, vil vi huske dem med fred i sindet og ikke oprøres »mere ved erindringen om (vores) synder« (Alma 36:19).

For det tredje, når vi omvender os, fyldes vi med Guds kærlighed (se Mosiah 4:12). Hjerter, som er fyldt med kærlighed, er fyldt helt op. Der er ikke plads til had, hævngerrighed, mismodighed eller frygt.

For det fjerde, vi vil ikke være »tilbøjelige til at forurette hinanden« eller så meget som at tillade, at vores børn »strides og kives indbyrdes« (vers 13-14).

Et femte tegn er, at vi vil være tilbøjelige til at dele ud af vores ejendele til dem, der har brug for det (se vers 16-21). Frelseren løftede andres byrder. Vi vil ønske at gøre det samme.

Et sjette tegn på sand omvendelse er, at vi ikke vil være »tilbøjelige til at gøre ondt« (Mosiah 5:2).

Skrifterne er et sandt festmåltid af oplysninger og guddommelig vejledning. Lad os ofte mætte os ved det bord. Hvis vi gør det, vil Helligånden fylde vores liv og hjælpe os til at få »næring gennem Guds gode ord« og til at forblive »på den rette vej« (Moroni 6:4).

Med henvisning til sit eget åbenbarede ord, erklærede Frelseren: »Disse ord er ikke af mennesker eller noget menneskes, men er mine ...

Skrifterne er et sandt festmåltid af oplysninger og guddommelig vejledning. Lad os ofte mætte os ved det bord. Hvis vi gør det, vil Helligånden fylde vores liv og hjælpe os til at få »næring ved Guds gode ord.«

Thi det er min røst, som kundgør jer dem ...

Derfor kan I bevidne, at I har hørt min røst, og at I kender mine ord« (L&P 18:34-36). □

TAG DET ROLIGT

Darrin Lythgoe

Bliver du nogensinde så vred, at det føles som om, du skal eksplodere? Sker det ofte? Det er ikke rart at miste besindelsen, og det er ikke sundt, hverken åndeligt eller fysisk. Følgende råd kan måske hjælpe dig til at tage det med ro og bevare dine venner og din sunde fornuft.

NØDHJÆLP

Når du kan mærke, at du er lige ved at blive vred, er det klogt at bruge din energi på noget andet. Prøv et af disse forslag.

- Tæl til ti. Eller bagfra fra 100 til 1. Eller til 20 på et fremmed sprog. Eller hvad der nu skal til.
- Gå dig en tur. Det hjælper at fjerne sig fysisk fra det, der hidser dig op.
- Læs en opløftende bog. Skrifterne er velegnede.
- Lyt til beroligende musik. Man siger, at blid musik kan tæmme vilde dyr, og du føler dig måske som sådan et, når du bliver rasende.
- Syng en salme eller nyn den stille for dig selv.
- Klem en gummibold eller en anden lille genstand, som ikke kan gå i stykker.
- Se humoristisk på situationen. Det kan være lettere, end du tror.
- Se lyst på det hele. Kan der komme et eller andet godt ud af situationen?
- Tænk på et skriftsted eller et yndlingscitat, som handler om at bevare roen.
- Spil lidt basketball, løb en kilometer eller spark din vrede ud med en fodbold.
- Træk vejret dybt et par gange og tænk dig om, inden du siger noget. Hvis du ikke gør det, fortryder du det måske senere, at du åbnede munden nu.
- Spørg dig selv, om det kunne være din skyld. Har du kun dig selv at bebrejde for det, der har gjort dig vred? Kender du hele historien? Hvis der er andre mennesker indblandet, så lad tvivlen komme dem til gode.
- Tal med nogen om, hvordan du har det. Det hjælper at tale om sine følelser, og en god ven har måske et godt råd eller bare et andet syn på sagen.
- Overvej, hvad Kristus ville gøre i situationen. Hvad ville han gøre?
- Bed en bøn. Bed vor himmelske Fader om at hjælpe dig med at slappe af og gøre det rette.

UANSET HVAD, SÅ LAD VÆRE MED ...

Visse handlinger kan synes rimelige, men vil kun gøre det hele værre. Så uanset, hvad du gør, så ...

- lad være med at bande eller misbruge Herrens navn.
- lad være med at lade din vrede gå ud over andre mennesker, kæledyr eller skrøbelige ting.
- lad være med at søge hævn.
- lad være med at tillægge dig dårlige vaner, som f.eks. at trøstespise eller gå ud og handle, hver gang du mister besindelsen.
- lad være med at bære nag.
- lad være med at »lægge folk på is.«

TRE GODE SPØRGSMÅL

Her er tre gode spørgsmål, som du kan stille dig selv, når du bliver vred:

■ Er den, som jeg er vred på, virkelig al den opmærksomhed værd?

■ Har jeg god grund til at være vred?

■ Kan jeg gøre noget ved situationen?

Hvis svaret på bare et af de spørgsmål er nej, så lad være med at spilde tid på at bekymre dig. Hvis der er noget, du kan gøre ved det, så lad være med at blive vred, gør i stedet noget ved det.

HVAD SIGER SKRIFTEN

Skrifterne siger meget om det at blive vred. Tag for eksempel Matt 5:44 (elsk dine fjender); L&P 64:10 (tilgiv alle mennesker); Matt 5:39 (vend den anden kind til); 3 Nephi 11:29 (en stridbar ånd er af djævelen) og Ordsp 16:32 (vær sen til vrede). □

FOTO: JOHN LUKE

»EN MÆGTIG HELBREDENDE KRAFT«

»Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer« (1 Pet 5:7).

I de sidste dage af Frelserens liv fornægtede hans øverste apostel ethvert kendskab til ham. Frelseren kunne have fordømt Peter, men det gjorde han ikke (se Luk 22:55-62). Og Peter viste til gengæld dybere tro og større pligtopfyldenhed, og han blev til sidst leder for Herrens kirke. Jesus Kristus kunne også have fordømt romernes grusomme korsfæstelse af ham. Men selv mens han hang på korset i ulidelige smerter, tilgav Jesus dem, der havde korsfæstet ham, idet han bad sin Fader: »Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

FRELSEREN FORLANGER, AT VI SKAL TILGIVE

Det er sommetider svært at tilgive andre, især når vi er blevet dybt krænket. Vi bliver måske ved med at mindes et menneskes synd mod os, længe efter at vedkommende har omvendt sig – og selv efter at Gud ikke længere ihukommer synden (se L&P 58:42). Det gælder især, når krænkelsen og den nødvendige omvendelse udspiller sig mellem familiemedlemmer. Men ved at gemme på gamle krænkelser, tærer vi på vores sjæl. Det afholder os fra at modtage forsoningens fulde velsignelser. Ja, når vi ikke vil tilgive

andre, påhviler der os en større synd (se L&P 64:9-10).

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Der er en mægtig helsebringende kraft i Kristus, og ... hvis vi vil være hans sande tjenere, skal vi ikke alene udøve den helbredende kraft til gavn for andre, men, og det er måske endnu vigtigere, rette den indad« (*Faith: The Essence of True Religion*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1989, side 35). Det kræver tro på Jesus Kristus at lade de krænkelser, som har ramt os, komme ind under hans forsonings kraft.

Vi finder et vidunderligt eksempel på tilgivelse i Kirkens historie. W. W. Phelps var en nær ven af profeten Joseph Smith og havde ofret meget for evangeliets skyld. Men i Missouri vendte han sig mod profeten og Kirken. Hans falske vidnesbyrd var i 1838 med til at sende profeten og andre af Kirkens ledere i fængsel, hvor de led frygtelige trængsler i mange måneder.

I 1840 havde W. W. Phelps erkendt sin synd, og han bad inderligt Joseph Smith om tilgivelse. Profeten svarede: »Det er sandt, at vi har lidt meget på grund af din opførsel ... Men ... vi er jo stadig i live, og det er vi Herren taknemlige for ... Da jeg tror på, at din bekendelse er ægte og din omvendelse oprigtig, glæder jeg mig over atter at kunne række dig højre hånd som tegn på fællesskab og fryder mig over den fortabte søn, som er vendt tilbage ... 'Kom, kære broder, nu er striden jo bilagt, gamle venner er nu endelig venner igen'« (*History of the Church*, 4:163-164).

TILGIVELSE KAN HELBREDE

Tilgivelse i stedet for nag og hævngerrighed vil kunne standse de konflikter, som splitter vores samfund.

Og, hvad der er lige så vigtigt, når vi tilgiver andre, begynder vore egne sår at heles. Når vi trofast overgiver den smerte, som andre påfører os, til Frelseren, vil forsoningen hele vores sårede hjerter, lette vores byrde af sorg og bringe fred til vores familier, nabolag og vores egne sjæle.

Apostlen Paulus påminder os: »Vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus« (Ef 4:32).

- *Hvordan kan vi være mere barmhjertige og tilgivende?*
- *Hvordan kan det at bede for dem, der har gjort os ondt, indgyde os fred?* ☐

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

145. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 1996

PRÆSIDENT GORD

Janet Peterson

Præsident Gordon Bitner Hinckley, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 15. præsident, er født i Salt Lake City den 23. juni 1910. Han var den ældste af Bryant Stringham og Ada Bitner Hinckleys fem børn. Bryants første kone, Christine, var pludselig død nogle år før og ladt ham alene tilbage med en familie på otte børn. Ada blev mor til alle familien Hinckleys børn, og Gordon sagde, at de var »en stor familie«.

Da den lille Gordon fik kighoste, forslog familiens læge, at han kom på rekreation på landet en tid, så faderen købte en frugtplantage i Millcreek sydvest for Salt Lake City. Plantagen gjorde mere end at hjælpe drengen til at genvinde sit helbred – den lærte også ham og hans brødre at arbejde. Hver lørdag i efteråret og foråret tog hans far dem med ud til plantagen. Familien boede derude i sommermånederne og inde i byen i skoleåret.

Gordon B. Hinckley
som ung bærer af Det Aronske Præstedømme.

»Jeg lærte at omgås dyr, og jeg lærte naturens love – den skønhed, som findes i den, og den straf, som følger, hvis man misbruger naturen. Vi havde en stor frugthave, og vi lærte at beskære træer,« mindedes præsident Hinckley senere. »I januar, februar og marts beskar vi træer, men vi brød os ikke om det, fordi det var et hårdt arbejde. Vi lærte noget af det: Man bestemmer selv, hvilken høst man vil få til september gennem den måde man beskærer sine træer på i februar. Det var en storslået lektie, og den gælder også for mennesker. Du kan stort set bestemme, hvad slags voksne mennesker, du vil få ud af dine børn, alt efter den måde du behandler dem på.«

Han arbejdede også som avisbud og lærte sig blikkenslager- og elektrikerfagene. Senere byggede han sit eget hus. Han sagde: »Jeg lærte at bruge værktøj, og jeg elsker det.«

Eftersom de ikke havde radio eller fjernsyn, da han voksede op, mindes han, at »Kirken var midtpunkt for vores aktiviteter.« Han og hans venner elskede også at kælke om vinteren og at løbe på skøjter på en sø i en nærliggende park.

Som diakon gik han til stavspræstedømmemøde med sin far, der var stavspræsident. »Alle mændene i den store forsamling rejste sig og sang 'Priser Profeten' (*Salmer og sange*, nr. 17), og mit hjerte fyldtes af den overbevisning, at Joseph Smith var Guds profet. Den overbevisning skyllede ind over mig dengang og har aldrig siden forladt mig.«

I sin patriarkalske velsignelse fik han at vide: »Du skal altid være fredens budbringer. Jordens nationer skal

ON B. HINCKLEY

høre din røst og blive bragt til kundskab om sandheden ved det vidunderlige vidnesbyrd, som du skal bære.«

Familien Hinckley havde et bibliotek på over tusind bøger, og den unge Gordon udviklede en livslang kærlighed til læsning af bøger. Gennem hele præsident Hinckleys liv har hans kærlighed til sproget og hans veltalenhed været et redskab i det godes tjeneste. Mens han var på missionshjemmet, inden han drog af sted for at tjene i England, skrev han og de andre missionærer afhandlinger om, hvad det vil sige at være missionær. Et medlem af Det Første Præsidentskab sagde, at ældste Hinckleys afhandling var den bedste, han nogensinde havde set.

Da ældste Hinckley tog eksamen i engelsk fra University of Utah, efter at have taget »alle de kurser, som fandtes,« begyndte han at arbejde for Kirken. Han skrev hundredvis af manuskripter til radiostykker, filmstrips og film, og han udarbejdede pjecer og missionærmaterialer. Han førte også tilsyn med missioneringen i hele verden.

Han og Marjorie Pay voksede op i samme ward. De giftede sig den 29. april 1937 i templet i Salt Lake City. De og deres fem børn nød at tage på sommerferier, hvor de kunne se historiske steder og lære nyt om de egne, de besøgte. De byggede et hus i frugtplantagen i Millcreek, og børnene lærte at plante og høste frugten, ligesom deres far havde gjort.

Gordon B. Hinckley var kun 27 år, da han blev kaldet til Søndagsskolens hovedbestyrelse. Han skrev lektioner om Mormons Bog, som blev benyttet i mere end 25 år. Han tjente i stavspræsidentskabet i East Millcreek Stav, og i 1956 blev han kaldet til stavspræsident. To år senere, i april 1958, kaldte Kirkens præsident, David O. McKay, ham til at tjene som assistent til De Tolv Apostle. Han blev ordineret til apostel i 1961. Som medlem af Kirkens missionskomité havde han opsyn med missionerne, holdt et verdensomspændende møde for missionspræsidenter og rejste jorden rundt for at besøge missionærerne.

Præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, kaldte ældste Hinckley til at tjene som rådgiver i Det Første Præsidentskab i juli 1981. Præsident Hinckley tjente også som rådgiver til præsident Ezra Taft Benson og præsident Howard W. Hunter. Den 12. marts 1995 blev han ordineret og indsat som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han fortalte medlemmerne, at vi vil »fortsætte fremad på samme kurs,« at vi skal »bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og efterleve hans lærdomme i vores dagligdag,« og at han har stor tro på Kirkens unge. □

Som missionær i England i 1930erne.

FOTO: JED CLARK

VI LÆRER PROFETEN AT KENDE

Skriv de ord, der mangler, ind i de tomme felter.
Alle svarene til denne quiz om præsident Hinckleys liv findes
i artiklen på side 2 og 3.

1. Hans far lærte ham at ___________ træer.

2. Han var stavspræsident i East ___________ Stav.

3. I sin patriarkalske velsignelse fik han at vide, at han skulle være en fredens ___________.

4. Han er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges ___________ præsident.

5. Som dreng lærte han at bruge ___________ og byggede senere sit eget hus.

6. Han giftede sig med ___________ Pay.

7. Som ung mand var han på mission i ___________.

8. Hans fars navn var ___________ S. Hinckley.

9. Hans fulde navn er Gordon ___________ Hinckley.

10. Han blev ordineret til ___________ i 1961.

11. Familiens bibliotek rummede over tusind bøger, så han elskede at ___________.

12. Mange af hans opgaver har haft med ___________ at gøre.

13. Han var ___________ til tre af Kirkens præsidenter.

14. Præsident og søster Hinckley har ___________ børn.

15. Hans mor hed ___________.

ILLUSTRATED BY SHAUNA MOONEY KAWASAKI

FORTIDS-KALENDER

Debbie Davidson

Det var en typisk familieaften hos familien Olsen. Mor spillede klaver, mens lille Christopher svingede armen og dirigerede sangen. Da Amanda havde indledt med bøn, begyndte far på lektionen. »Hvem kan huske, hvad vi lavede til familiesammenkomsten i sommer?« spurgte han.

»Vi kiggede på gamle billeder,« råbte Julie. Så fniste hun og tænkte på de sjove billeder af onkel Jakob.

»Vi løb om kap!« brød Amanda ind og mindedes, hvor hurtigt hun havde løbet for at vinde over sine fætre og kusiner.

»Vi spiste masser af mad!« råbte Christopher, og alle lo.

»Det er sandt nok,« sagde far. »Men hvem kan huske, hvad onkel Bent bad os om at gøre?«

Søren skar en grimasse. »Ikke slægtshistorie,« stønnede han.

»Fint,« sagde far. »Onkel Bent udfordrede hver familie til at foretage sig et eller andet nyt med vores slægtshistorie.«

»Men, far,« svarede Julie, »onkel Bent sagde, at det arbejde, som nu

skal udføres, skal foretages i andre lande.«

»Skal vi så rejse et eller andet sted hen?« spurgte Amanda spændt.

»Beklager, Amanda,« sagde far. »Jeg tror nok, at den slags forskning er udelukket. Vi må finde på noget mere kreativt.«

»Der er ikke noget kreativt ved slægtshistorie,« mukkede Søren. »Det er bare en masse gamle navne og datoer.«

»Da Joseph Smith først så guldpladerne,« bemærkede mor, »var det bare en masse gamle skriblerier, indtil han oversatte dem.«

»Det var noget andet,« sagde Søren. »Mormons Bog var meget vigtigt, så vor himmelske Fader hjalp ham med at oversætte den.«

»Slægtshistorie er også vigtigt,« fastholdt far og viste sin mindebog frem. »Måske skal vi bare have lidt hjælp til at oversætte vores.«

Julie så forvirret ud. »Hvad mener du, far?«

»At *oversætte* betyder at gøre noget forståeligt,« forklarede far. »Måske skal vi oversætte vores optegnelser til noget andet end bare navne og datoer.«

»Far, altså,« sagde Søren og tog et familiegruppeskema. »Der er jo ikke andet her end ... Hov, det har jeg aldrig set før!« Han pegede på en rubrik.

»Hvad?« sagde Amanda og kiggede over sin brors skulder.

»Ham der Jacob Olsen er født den 4. oktober ligesom mig.«

»Ham Jacob Olsen,« sagde mor, »var din oldefar. Han blev så glad, da du blev født på hans fødselsdag.«

»Jeg kan ikke huske ham,« sagde Søren.

»Han døde, da du var en lille baby,« forklarede far. »Han blev så glad, når vi tog dig med hen for at besøge ham.«

»Hans familie havde to piger og to drenge, ligesom vores,« bemærkede Julie. »Men se, den sidste pige døde samme dag hun blev født.«

»Den 15. november,« sagde far uden at kigge på skemaet. »Bedstefar fortalte mig, at hans søster blev født for tidligt og var for lille til at kunne overleve. Men de huskede altid lille Annie og lagde en rosenknop på hendes grav hvert år på den 15. november.«

»Det må have været en trist dag,« sagde Julie stille.

»Det var det også,« sagde far. »Men det var også en lykkelig dag. Den mindede dem om, at de havde en søster, som de skulle se igen en dag.«

»Gad vide,« sagde Amanda, »om der er nogen, som husker lille Annie mere.«

»Det kan vi gøre!« foreslog Søren. »Kan vi ikke, mor?«

»Det er en god idé,« sagde mor med et smil. »Jeg noterer den 15. november i vores kalender.«

»Og skriv også bedstefar Olsens fødselsdag på,« foreslog Søren.

»Men når året er forbi,« indså Julie pludselig, »så smider vi jo bare kalenderen ud og glemmer alt om dem.«

»Så har vi nok brug for en anden måde at huske det på,« sagde mor og gik ind i den anden stue.

»Hvad med den her?« spurgte hun, da hun kom tilbage. »Vi fik aldrig brugt den her gamle kalender fra 1992. Jeg vidste ikke, hvorfor jeg gemte på den, men det har nok været til det her projekt. Og da det jo var skudår i '92, har den også den 29. februar med, hvis vi skulle få brug for det.«

»Men den er jo fire år gammel,« sagde Julie og fnisede.

»Det gør ikke noget,« sagde far. »Vi har brug for en fortidskalender, ikke en fremtidskalender.«

»Nu er jeg med,« sagde Søren. »Vi kan mindes vores forfædres mærkedage på den kalender, ligesom vi husker vores egne på kalenderen for i år. Hvilke andre datoer kan vi skrive på?«

»Mor og jeg har rigelig med datoer i vores slægtshistorie,« lo far og bladrede i bogen. »Hvad om vi så nærmere på en familie hver uge og så skrev deres fødselsdage, bryllupsdage og dødsdatoer i kalenderen?«

»Vi begynder med Jacob Olsen,« udbrød Søren og bladrede ivrigt hen til oktober. »Far, tror du, at han nød sine fødselsdage lige så meget, som jeg nyder mine?«

»Det er jeg sikker på, at han gjorde,« sagde far. »Synes du stadig, at slægtshistorie bare er en dynge gamle navne og datoer?«

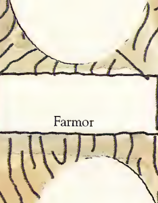
»Næ,« indrømmede Søren. »Ikke efter at vi har oversat dem til mennesker.« ☐

MIN STAMTAVLE

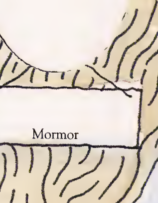

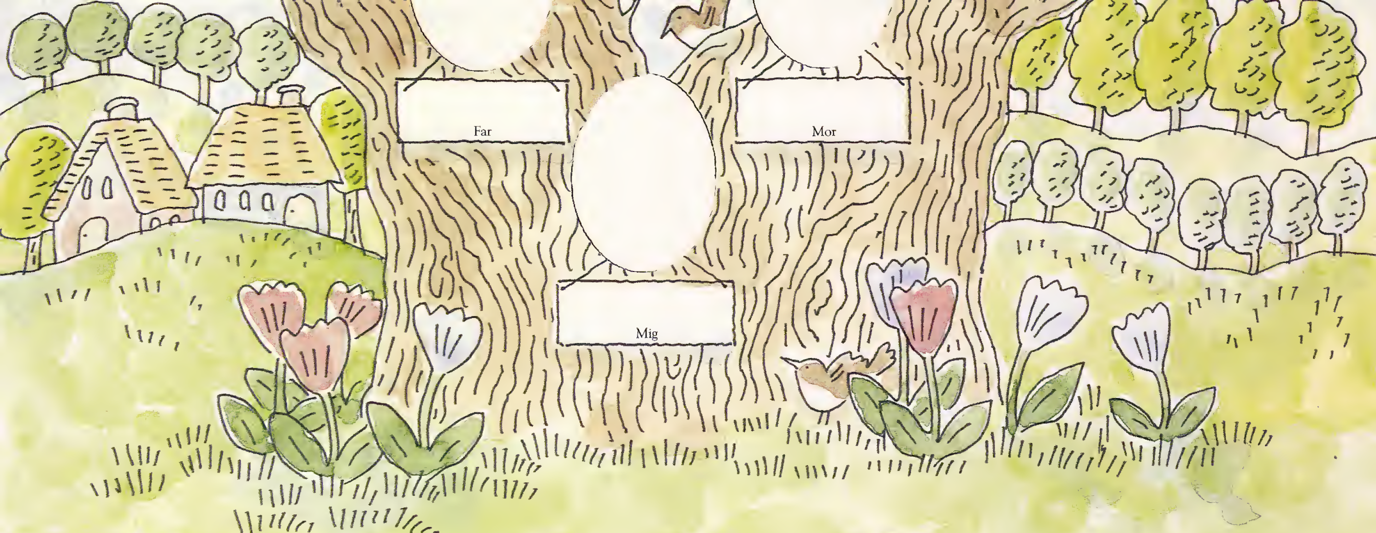

ILLUSTRERET AF ELISE BLACK

Forfædre er ikke bare navne. De er rigtige mennesker. Følg instruktionerne herunder, så kan du lave en stamtavle, som vil give dig mange lærerige og underholdende timer. Bed din mor eller far om at give dig de oplysninger, du har brug for.

Lav en stamtavle

1. Skriv navnet på hver person i feltet under den ovale billedramme.
2. Hvis du har fotografier af nogle af personerne på stamtavlen, så bed din mor eller far om at lave kopier af dem og hjælpe dig med at klippe dem ud og lime dem fast i de billedrammer, hvor de hører til. Tegn et billede af de forfædre, som du ikke har fotografier af.
3. Nu du har gjort en persons billedfelt færdigt, så bed dine forældre om at fortælle dig, hvad han/hun arbejder (eller arbejdede) med eller om en særlig oplevelse, som han/hun havde.
4. Tag forsigtigt disse sider ud og lim dem på et stykke karton.

Aktiviteter

1. Bed en af dine forældre eller bedsteforældre om at fortælle dig, hvordan deres liv var, da de var på din alder.
2. Vælg en af dine forfædre og bed en af dine forældre eller bedsteforældre om at fortælle dig en spændende historie eller noget andet om vedkommende.
3. Lær en af dine forfædres yndlingslege at kende og leg den til en familieaften.
4. Spørg enten din far eller din mor, hvad hans eller hendes mors eller fars livret var (eller er), og lav den så til aftensmad en dag.
5. Skriv dit vidnesbyrd i din dagbog, så dine kommende børn, børnebørn og oldebørn kan læse det en dag. □

TÆNK PÅ JESUS

Karen Ashton

»Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: 'Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig'« (Luk 22:19).

Inden jorden blev skabt, valgte Gud sin Søn, Jesus Kristus, til at være vores Frelser. Fordi Jesus elsker os, var han villig til at give sit liv for at redde os fra død og hjælpe os til at overvinde vores synder.

Da Jesus levede på jorden, elskede han sine disciple (tilhængere), og han lærte dem meget. Han lærte dem at elske hinanden og at tilgive hinanden. Han bad dem også om at holde Guds bud og omvende sig fra deres synder.

Da hans jordiske liv var ved at være forbi, samlede han sine apostle omkring sig, for han vidste, at tiden var kommet, hvor han skulle yde sit store offer. Han vidste, at hans blod skulle udgydes, og at hans legeme skulle dø. For at hjælpe sine apostle til bedre at huske sig, tog han et brød, velsignede og brød det og gav det til dem med ordene: »Tag det og spis det; dette er mit legeme« (Matt 26:26). Det brudte brød blev symbol på, at hans krop skulle dø for dem.

Så tog han et bæger, takkede og gav det til dem med ordene: »Drik alle heraf« (Matt 26:27). Han forklarede, at det var til minde om hans blod, som han ville udgyde for dem, som troede på ham, så de kunne få forladelse for deres synder (se JSO, Matt 26:24).

Jesu apostle modtog nadveren og belærte senere de øvrige disciple om denne ordinanse.

Hvis du stræber efter at følge Frelseren, så er du hans discipel. Han elsker dig, og det kan du huske på, når du modtager nadveren.

Når du synger nadversalmerne hver uge til nadvermødet, så læg godt mærke til ordene. De vil hjælpe dig til at huske, hvad Frelseren har gjort for dig.

Lyt godt efter nadverbønnerne. Når du tager brødet og vandet, lover du, at du altid vil huske, at Jesu legeme døde og hans blod blev udgydt for dig. Du lover at påtage dig hans navn og altid holde hans bud.

Når du holder de løfter, som du afgiver, når du modtager nadveren, vil din himmelske Fader velsigne dig med sin Ånd.

Instruktioner

Lim modstående side på tykt karton. Klip hver af puslespillets brikker ud og se, hvor hurtigt du kan samle puslespillet. Når du har lagt puslespillet, skal du omhyggeligt farvelægge billedet. Du kan lave puslespillet sammen med din familie til familieaften.

Forslag til fællestid

1. *Opdel børnene i to grupper. Lad den ene gruppe finde nadverbønnerne i Moroni 4 og 5. Lad den anden gruppe finde nadverbønnerne i L&P 20:77, 79. Lad børnene sammenligne bønnerne, mens du læser dem højt. Tal om, at nadverbønnerne er nøjagtig ens begge steder, og at de er blevet gengivet til os ordret, bortset fra at vi bruger vand i stedet for vin, sådan som Frelseren instruerede os (se overskriften til L&P 27).*
2. *Efter at have fortalt børnene om nadverens hellighed, kan I ærbødigt besøge det sted i kirkebygningen, hvor nadveren tilberedes og velsignes. Bed en præst, en lærer og en diakon om at fortælle børnene om deres ansvar for at forberede, velsigne og omdele nadveren.*
3. *Bed nogle af wardets voksne medlemmer om at fortælle børnene om deres yndlingsnadversalme. Belær børnene om, at det at synge en salme, inden vi modtager nadveren, er en vigtig del af vores forberedelse til at tage del i denne ordinanse. Ved at synge en salme ledes vores tanker hen på Jesus og forsoningen. Uddel salmebøger til børnene, så de kan synge med på et vers fra hver af de nævnte salmer.* □

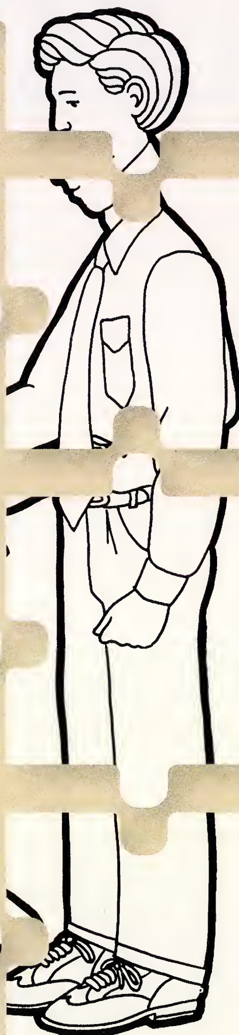
UNDER
NADVEREN …

LOVER JEG

1. At huske, at Jesu legeme blev ofret og hans blod udgydt for mig.

2. At påtage mig Jesu Kristi navn og altid ihukomme ham.

3. At holde hans bud.

VOR
HIMMELSKE
FADER LOVER:

At jeg vil have hans Ånd hos mig.

ILLUSTRERET AF MATTHEW H. MAXWELL

DEN BEDSTE DAG TIL GAVER

Margaret Shauers

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

»Hvor længe er der til min fødselsdag?« spurgte Jonathan sin mor en våd og regnfuld dag, hvor han ikke kunne gå ud for at lege.

»Fire måneder,« svarede mor. »Hvorfor?«

»Jeg tænkte bare på det. Hvor længe er der til Susans fødselsdag?«

»Kan du ikke huske det? Det var jo Susans fødselsdag i sidste måned,« sagde mor. »Der går 11 måneder, før det bliver hendes fødselsdag igen.«

»Nå,« sagde Jonathan. »Det er heller ikke snart jul, vel?« Han sukkede, mens han gik ned ad gangen. Han elskede jul og fødselsdag mere end noget andet.

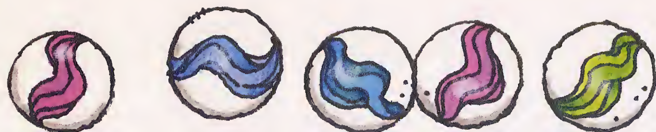
»Jeg elsker at få gaver,« fortalte han sin hund, Vuffer, da han kom ind på sit værelse. »Jeg elsker også at give gaver. Jeg ville ønske, at det var jul eller fødselsdag i dag, så vi kunne få gaver.«

Pludselig kom Jonathan i tanker om, at han ikke havde spurgte mor, hvornår det var hendes og fars fødselsdag. Han lød ud i køkkenet igen.

»Nej,« sagde mor og kiggede op fra den store gryde suppe, hun var ved at lave. »Hverken far eller jeg har fødselsdag i dag. Hvorfor bliver du ved med at tale om fødselsdage?«

»Jeg elsker dem bare.« Jonathan traskede tilbage til sit værelse. Han trak den nederste skuffe i kommoden ud. Der havde han alle sine særlige skatte. »Hvis det var mors fødselsdag, ville jeg lave hende et farvetryk med de blade, jeg har gemt,« sagde han til Vuffer. »Mor er glad for det tryk, jeg lavede til hende i børnehaven. Hun er vild med det.«

»Hvis det var fars fødselsdag,« sagde han til Vuffer, »så ville jeg give ham den træklods, jeg fandt i parken i sidste uge. Far er altid på udkig efter træstykker, som han kan skære dyr af.«

»Hvis det var Susans fødselsdag,« sagde han til Vuffer, »så ville jeg give hende mine fem bedste glaskugler. De ville se flotte ud i bunden af hendes akvarium.«

Jonathan sukkede dybt. »Åh, Vuffer,« sagde han. »Jeg ville sådan ønske, at det var nogens fødselsdag eller jul eller en anden dag, hvor jeg kunne give gaver.«

Så smilede han. »Måske er i dag en dag, hvor jeg kan give gaver.« Han strålede over hele hovedet. »Ja, det er!« sagde han til Vuffer. Og så gik han i gang.

Først lagde han sine smukke blade under et stykke papir. Forsigtigt gnubbede han hen over papiret med røde, gule og orange farver.

Derefter tog han træklodsen og tørrede den af i en serviet, så den kunne være ren og pæn, når far skulle snitte i den.

Til sidst tog han sine fem flotteste glaskugler frem.

»Så skal vi spise,« råbte mor.

Jonathan tog sine gaver med ind til spisebordet og lagde dem ved siden af suppetallerkenerne.

»Så er der gaver til alle!« erklærede han, da far, mor og Susan satte sig.

»Men det er jo ikke vores fødselsdag,« mindede mor ham om.

»Og det er ikke jul,« sagde far og Susan i kor.

»Nej, det er hverken jul eller fødselsdage,« sagde Jonathan. »Det er en anden særlig dag – det er i dag! Og jeg har besluttet, at i dag er den bedste dag til at give 'jeg-kan-li'-dig-gaver'!«

»Det var en sød idé,« sagde mor. »Så snart vi har spist, vil jeg hænge billedet op, så vi alle kan glæde os over det.«

Far sagde: »Den her træklods er lige sådan en, som jeg kan li' at snitte i.«

»Det er nogen flotte glaskugler,« sagde Susan. »Tak, Jonathan.«

Jonathan smilede fra øre til øre. Han havde flere skatte i sin kommodeskuffe og mange flere venner, som han kunne give gaver på en anden »jeg-kan-li'-dig-dag.« □

IRIS JOANN ALVARADO FRA PONCE, I PUERTO RICO

Corliss Clayton

Lægerne sagde, at hun ikke ville leve ret længe, men Iris JoAnn Alvarado stortrives. Hendes tro og hendes families tro har reddet hendes liv mange gange. Lige inden JoAnnie blev født, kom stavspatriarken på besøg hos hendes forældre. Han følte sig inspireret til at give søster Alvarado en velsignelse. Dengang forstod hun ikke, hvorfor hun skulle have en velsignelse, men det gjorde hun, da JoAnnie blev født. Barnet vejede kun knap fire pund, og lægerne opdagede, at hun under hele graviditeten ikke havde fået ret meget ilt, og at hun de sidste tre måneder af svangerskabet ikke havde fået nogen særlig næring. Familien Alvarado fik at vide, at hun ville dø, og at hvis hun ikke døde, så ville hun være svært hjerneskadet på grund af iltmanglen.

Men JoAnnies forældre bad for hende, og deres bønner blev besvaret. Hun overlevede. Fire måneder gammel kunne hun stå, og otte måneder gammel kunne hun gå. Da hun begyndte at tale, skete det i korte sætninger, og hun udtalte ordene tydeligt. Hendes hjerne fejlede helt klart ikke noget. I dag, hvor hun er 10 år gammel, udmærker hun sig stadig. Hun får topkarakterer i alle fag i skolen.

JoAnnie elsker at høre musik, tegne og recitere digte. I skolen er natur og teknik og spansk hendes yndlingsfag. Men det hun elsker allermest er sin himmelske Fader, evangeliet og sin familie.

Ved en familieaften efter hver generalkonference taler familien Alvarado om, hvad generalautoriteterne har sagt.

»JoAnnie tager altid en notesbog med hen i kirken, så hun kan skrive de konferencebudskaber ned, som hun synes er vigtige,« siger hendes far. »Hun gør vores familieaftener til noget særligt ved at minde os om, hvad lederne har sagt, at Herren ønsker, vi skal gøre.«

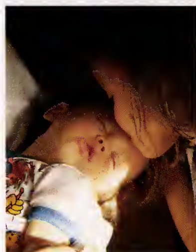
JoAnnie kan være alvorlig til tider, men hun kan også li' de sjove aktiviteter ved familieaften, især forfriskningerne. Hun elsker nachochips, kage og is. En af hendes livretter er stegte grønne bananer i en sauce af ketchup, mayonnaise, hvidløg og olie.

Hendes tre brødre – Miguel, Angel (kaldet Micky) og Jorge – er lidt ældre end hende. Omkring fire måneder efter Miguel vendte hjem fra sin mission, fik JoAnnie meget høj feber. Deres mor bad ham om at give sin søster en velsignelse. JoAnnie havde tro på, at hvis han ville gøre det, så ville hun blive rask. Miguel tog sit søndagstøj på og forberedte sig på at give hende en velsignelse. JoAnnie fik det straks meget bedre, da hun var blevet velsignet.

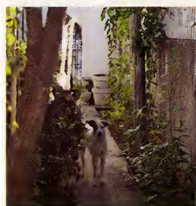
»JoAnnie har det med at vinde folks hjerter,« siger Micky. »Jeg kan huske, at hun, da vi kørte hjem fra lufthavnen på vej hjem fra min mis-

FOTO: CORLISS CLAYTON

Billeder fra JoAnnies liv. *Fra oven:* Hendes fødeby består af en blanding af ny og gammel arkitektur; sammen med en lille, søvnig nevø; sammen med mor og far; og hendes hund Randi.

sion, sad på mit skød hele vejen. Næste morgen stod hun ved siden af min seng. 'Godmorgen, Micky,' sagde hun. 'Vi er så glade for at have dig hjemme igen.'«

JoAnnie savner sine brødre, nu hvor de alle tre er gift. To uger før Jorge blev gift, sagde hun til hans forlovede: »Pas godt på min bror. Jeg elsker ham højt. Kom hjem på besøg med ham af og til.«

Beretningen om, hvordan Joseph Smith bad for at finde sandheden og blev besøgt af Faderen og Sønnen, er JoAnnies yndlingshistorie fra skriften. For nylig da Jorge var på besøg, spurgte han hende: »Hvad mener du om Jesus Kristus?«

Hun sagde: »Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at min familie har fortalt mig om ham.« Hun fortalte ham også, at hun et par måneder tidligere havde spurgt sin himmelske Fader, om Kirken var sand. Da hun knælede ned for at bede, vidste hun igen, at Kirken var sand.

JoAnnie har også båret vidnesbyrd for sine søstre, Vidmari (15), Marivid (13) og Daymari (12). De har følt hendes vidnesbyrd og er taknemlige for deres lillesøsters kærlighed og styrke.

De fire piger hjælper til derhjemme. Deres forældre har lært dem at arbejde. JoAnnie støver møblerne af, vasker op, rydder op på sit værelse og hjælper med at vaske tøj. Hver lørdag laver hun morgenmad til hele familien. Og på deres fødselsdage serverer hun morgenmad for dem på sengen.

Hvad er JoAnnies højeste ønske for alle? »At de alle må få et vidnesbyrd, for det er noget ganske særligt.« Når hendes venner, som ikke er medlemmer af Kirken, har fødselsdag, giver JoAnnie dem en Mormons Bog og inviterer dem i kirke og opfordrer dem til at blive undervist af missionærerne. Hun vil gerne dele evangeliet med alle dem, som hun elsker – og hun elsker alle. □

Familien Alvarado. JoAnnie står forrest sammen med en af sine nevøer.

LANGSOMT MEN SIKKERT

Jeg opnåede et vidnesbyrd én samtale, én bøn og ét skriftsted ad gangen.

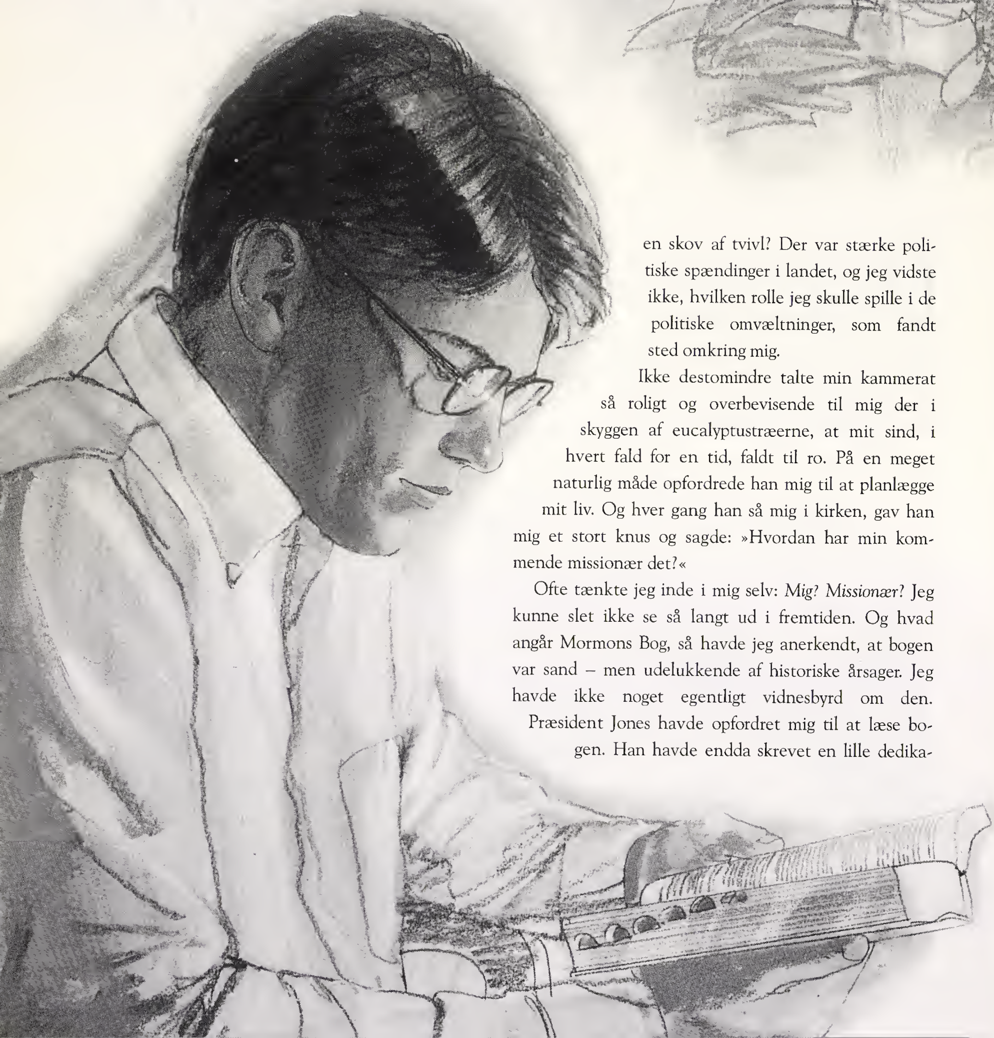
Santiago Márquez Pérez
ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

Det syntes altid at tage meget lang tid for mig og min seniorkammerat at udføre vores hjemmelærerbesøg. Når vi havde overstået vores aftaler, parkerede han sin bil på en af skyggefulde, fredfyldte gader, som der er så mange af her i Carrasco i Uruguay. Så fortalte han mig om sin barndom og om de mange udfordringer, der ligger i at vokse op som søn af en enke. Og – rent tilfældigt – kom han også altid til at tale om den mission, han havde udført, mens han var ung. Han var altid meget bevæget, når han fortalte om den oplevelse.

Året var 1968, og min kammerat var William N. Jones, som på daværende tidspunkt var præsident for missionen i Uruguay-Paraguay.

Var præsident Jones klar over, at jeg, som tusinder af andre unge i Uruguay, kæmpede for at finde vej gennem

en skov af tvivl? Der var stærke politiske spændinger i landet, og jeg vidste ikke, hvilken rolle jeg skulle spille i de politiske omvæltninger, som fandt sted omkring mig.

Ikke destomindre talte min kammerat så roligt og overbevisende til mig der i skyggen af eucalyptustræerne, at mit sind, i hvert fald for en tid, faldt til ro. På en meget naturlig måde opfordrede han mig til at planlægge mit liv. Og hver gang han så mig i kirken, gav han mig et stort knus og sagde: »Hvordan har min kommende missionær det?«

Ofte tænkte jeg inde i mig selv: *Mig? Missionær?* Jeg kunne slet ikke se så langt ud i fremtiden. Og hvad angår Mormons Bog, så havde jeg anerkendt, at bogen var sand – men udelukkende af historiske årsager. Jeg havde ikke noget egentligt vidnesbyrd om den. Præsident Jones havde opfordret mig til at læse bogen. Han havde endda skrevet en lille dedika-

tion i mit eksemplar: »Må dit indre lys skinne endnu klarere.« Men som månederne gik, forblev det blanke læderomslag lukket.

På trods af mine forvirrede følelser besluttede jeg alligevel at tage på mission. Da jeg endelig havde truffet beslutningen, var jeg lykkelig, ja, næsten euforisk. Men da jeg sagde det til min mor, som ikke var medlem, fandt hun tanken forkastelig. »Jeg har mistet min søn,« sagde hun med et smertefuldt udtryk i ansigtet.

Trods min mors reaktion nød jeg mange fredelige søndage og mange stille, fortrolige samtaler med biskop Calvar. »Se her,« sagde han en dag. »Her er nøglerne til kirkebygningen. Gå hen og find dig et lille lokale, hvor du kan søge at komme Herren nærmere.«

Efter den oplevelse gik jeg hver dag forbi hans hus for at låne nøglerne. Jeg sad henne i kirken i fire-fem timer ad gangen og læste i Mormons Bog og andre skrifter. Jeg fastede også for at få et vidnesbyrd om bogen.

Biskoppen vidste, at jeg fastede, og han benyttede enhver lejlighed til at fortælle om det nære forhold mellem ånden og legemet. Han forklarede betydningen af visdomsordet og lærte mig, hvordan jeg skulle søge personlig åbenbaring. Jeg vil aldrig glemme hans belæringer.

De timer, som jeg tilbragte i det klasselokale i kirken, vil altid være en del af mit liv. Jeg kan ikke fastsætte den præcise time eller dag, hvor jeg modtog mit vidnesbyrd, for det var en gradvis proces. Men langsomt blev hver eneste beretning i Mormons Bog til mit eget personlige åndelige festmåltid.

Ofte følte jeg mig overført fra den kolde metalstol, som jeg sad på, eller fra det gulv, jeg knælede på, til nephiternes og lamaniternes tid for længe siden. Jeg læste ikke kong Benjamins prædiken – jeg oplevede den. Jeg forestillede mig, at jeg lå i græsset omgivet af nephitiske telte og så på de folk, som var kommet for at høre deres aldrende leder tale. Hans tale besvarede mange af mine gamle spørgsmål om regeringsform, godt lederskab, personlig værdighed og sand tjenestegerning.

Lige fra begyndelsen havde jeg troet på, at Moronis løfte ville blive opfyldt. Men jeg havde ventet, at det skulle ske pludseligt, sådan som det var sket for andre, jeg kendte. Men selv om det kom langsomt, så var det dog kraftigt. Jeg fik vished!

Da jeg drog af sted på mission, fornemmede jeg virkelig Kirkens medlemmers kærlighed til mig, og også min families kærlighed. Min familie forstod ikke, hvad det var, jeg gjorde, men de fleste mente, at det var godt.

Hvor er jeg dog Herren taknemlig for den tids udfordringer! Hvor er jeg taknemlig for, at jeg fik mulighed for at repræsentere Herren Jesus Kristus! I løbet af min mission bar jeg mit vidnesbyrd om ham og om Mormons Bog mange gange – et vidnesbyrd, som jeg havde opnået langsomt, men umiskendeligt. Én samtale, én bøn og ét skriftsted ad gangen. □

JEG KENDER

Har jeg nogensinde følt Ånden? Svaret faldt omsider på min sjæl som en symbolsk fredsdue.

Aaron Lee Shill
FOTO: STEVE BUNDERSON

H*er står jeg,* tænkte jeg. *Der er tre måneder til, jeg skal på mission, og jeg ved ikke, hvordan man føler Ånden.*

Sandheden var den, at jeg havde været medlem af Kirken hele mit liv, og jeg kunne ikke huske en bestemt lejlighed, hvor jeg var sikker på, at jeg havde mærket Ånden. Jeg havde et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og profeten, men alligevel vidste jeg ikke, hvordan Ånden føltes.

Så nu sad jeg der i bror Durrants missionærforberedelsesklasse og følte mig mere forvirret end nogensinde. »Det er Ånden, der tæller,« citerede han præsident Ezra Taft Benson for at have sagt. Bror Durrant begyndte så at tale om store missionærer som Alma og Ammon, som havde stor fremgang i deres virke, fordi de fulgte Ånden.

Hvordan kan jeg blive en stor missionær? tænkte jeg. *Jeg forstår slet ikke Ånden.* Jeg fortsatte med at høre opmærksomt efter, idet jeg desperat håbede på, at bror Durrant kunne besvare mit spørgsmål. Jeg bad til, at han kunne fortælle mig en vigtig ting – hvordan Ånden føltes.

Så kom mit svar, og ikke kun fra læreren. Det kom ikke som et elektrisk stød, og ikke som en brænden. Men mit svar kom med den dejlige, milde følelse, som kun Herren kan give mig. Den kom, da min lærer holdt op med at tale om Alma og blidt sagde: »Jeg føler Ånden så stærkt. Det gør mig så lykkelig. Det er sådan, jeg ved, at jeg føler Ånden – når jeg er glad og ved, at Gud elsker mig.«

Mens jeg tænkte over disse enkle ord, veg al min forvirring for en slags forståelse. Mit bryst brændte ikke med en buldrende ild og mine lemmer sank ikke kraftesløse ned. I stedet følte jeg en indre fred, og jeg indså, at hver gang jeg havde følt en indre varme, mens jeg sang en salme i kirken, så havde jeg mærket Ånden. Når jeg følte mig godt tilpas efter et tjenesteprojekt, havde jeg mærket Ånden. Og når jeg forlod en klasse i kirken fredfyldt og glad, havde jeg mærket Ånden. Den følelse, som jeg havde søgt efter, var der ofte. Jeg havde bare ikke vidst, hvad det var. Jeg havde forventet, at Herren på storslået måde skulle give mig et øjeblikkeligt vidnesbyrd om sin magt. I stedet hjalp han mig blidt til selv at finde ud af det.

Jeg har lært, at jeg selv må gøre en indsats for at forstå Ånden og åbne mit liv for dens indflydelse. Jeg tvivler ikke på beretningerne om Alma den yngre eller kong Lamoni. Jeg tror på, at Ånden havde en dramatisk virkning på dem. Men jeg har lært, at Ånden manifesterer sig på mange forskellige måder. Den følelse, som Ånden giver, er der altid, hvis jeg stræber efter at leve værdigt, og hvis jeg oprigtigt søger den. ☐

DEN FØLELSE

PÅ GRUND A

Lawrence Heywood
ILLUSTRERET AF BRYAN LEE SHAW

Hvem var denne fremmede? Hvad ville han her? Og hvorfra kendte han mit navn?

Jeg stod uden for kirkebygningen og ventede på, at møderne skulle begynde, da han kom hen til mig, kaldte mig ved navn og sagde: »Ved du, hvorfor jeg er her?«

Hans skarpe spørgsmål overraskede mig. *Hvem er den fyr? Han virker bekendt, men jeg er sikker på, jeg ikke kender ham. Og hvorfra skulle jeg vide, hvorfor han er her?*

»Nej,« svarede jeg og følte mig lidt pinlig til mode.

»Jeg er her på grund af dig,« sagde han ligeud.

Det fangede min opmærksomhed. Selv om han virkede en smule bekendt, kunne jeg ikke mindes, at jeg havde truffet ham før. Jeg anede ikke, hvem han var, og alligevel stod han der og sagde, at han var kommet i kirke på grund af mig.

Mit ansigtsudtryk må have afsløret min forbløffelse. »Vi går til gymnastik sammen på skolen,« forklarede han. »Og jeg har holdt øje med dig.«

Holdt øje med mig? Hvad mente han med det?

»Jeg lagde med det samme mærke til, at du var anderledes,« fortsatte han. »Du bander aldrig. Du hidser dig ikke op. Du ryger ikke. Du hverken fortæller eller lytter til sjofle vitser. Du er ikke med i de smudsige samtaler, som finder sted. Jeg beundrer dig virkelig. Du er nøjagtig, som jeg gerne vil være,« sagde han. »Derfor begyndte jeg at spørge folk ud om dig. Jeg fandt ud af, hvad du hedder, at du er mormon, og at du går i kirke her. Det er derfor, jeg er kommet.«

Der er sikkert mange ord, jeg kunne bruge til at beskrive, hvordan jeg havde det i det øjeblik. Jeg havde bare bestræbt mig på at leve sådan, som jeg har lært, og jeg havde sikkert ikke gjort det specielt godt. Jeg forberedte mig på at tage på mission, men jeg var bestemt ikke fuldkommen. Og han havde holdt øje med mig. Det var lidt uhyggeligt. Havde jeg gjort noget, jeg burde skamme mig over? Det håbede jeg ikke.

F DIG

Han overværede Kirkens møder, og i løbet af de næste par uger blev han undervist af missionærerne og døbt. Et år senere, lige inden jeg tog på mission, rejste han af sted på sin mission. Han tjente trofast, vendte hjem og blev gift i templet. Han er et af de lykkeligste og fredeligste mennesker, jeg kender.

Jeg tager ikke æren for hans omvendelse. Jeg stræbte bare efter at efterleve de standarder, som jeg altid er blevet belært om og altid har troet på er sande. Det var egentlig ikke mig, han holdt øje med – det var de standarder.

Hver gang jeg i dag læser Frelserens opfordring til at lade »jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16), så mindes jeg den dag, hvor en fremmed trådte op til mig og sagde: »Jeg er her på grund af dig.« □

Frankrig

LaRene Gaunt
FOTO: DAVID OG LARENE GUANT

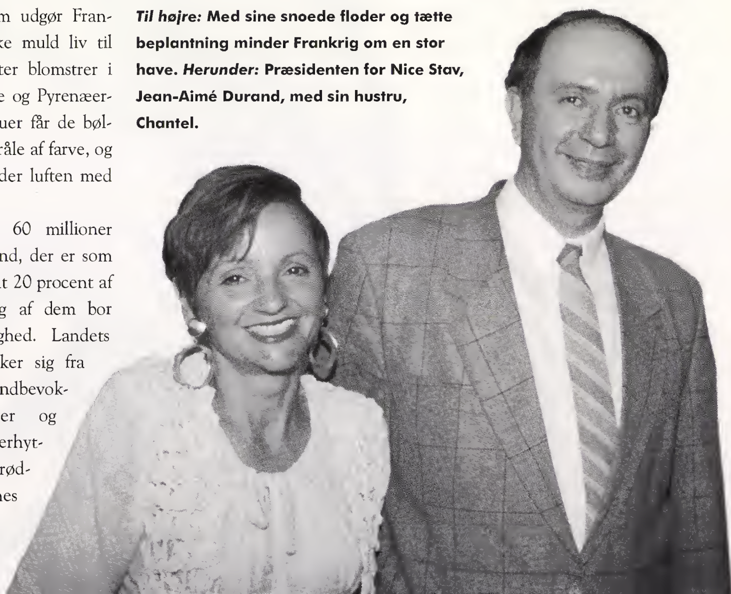

Hvert år spredes Jesu Kristi evangeliet lidt mere, efterhånden som de franske hellige vokser sig stærkere og høster en rigere høst af tro.

Næsten overalt på de 550.000 kvadratkilometer, som udgør Frankrig, giver den mørke muld liv til planter. Vilde blomster blomstrer i bjergdalene i Alperne og Pyrenæerne, purpurrøde valmuer får de bølgende bakker til at stråle af farve, og lavendelmarkerne fylder luften med duft.

Der bor næsten 60 millioner mennesker i dette land, der er som en stor have. Omtrent 20 procent af dem bor i Paris, og af dem bor næsten alle i lejlighed. Landets øvrige boliger strækker sig fra Normandiets vedbendbevoksede husmandssteder og kystbyernes små fiskerhytter til Rivieraens rødstenshuse og Alpernes vin-slotte. Flere hundrede år gamle borge er stadig spredt ud over det franske landskab og tjener som en påmindelse om landets rige historie, der strækker sig helt tilbage til det andet århundrede efter Kristi fødsel.

Ligesom blomsterne, der blomstrer år efter år, er Kirkens medlemmer ihærdige til at oprette og værne om evangeliet der. Dagens ledere, som for de flestes vedkommende sluttede sig til Kirken i 1960'erne, betragter sig selv som førstegenerationsmedlemmer. De har boret deres rødder dybt ned i evangeliet, og anden- og tredjegenerationsmedlemmerne blomstrer nu op.

Til højre: **Med sine snoede floder og tætte beplantning minder Frankrig om en stor have.** ***Herunder:*** **Præsidenten for Nice Stav, Jean-Aimé Durand, med sin hustru, Chantel.**

Forholdet mellem tre førstegenerationsfamilier kan tjene som eksempel på et mønster, som gentager sig over hele Frankrig. Familierne Simonet, Babin og Caussé sluttede sig til Kirken for 25-30 år siden i Nancy, Paris og Bordeaux. En generation senere mærkes deres indflydelse i mange områder.

Jacquie Simonet fra Nancy vendte hjem en aften i 1969 og fandt sin hustru Marie opløst i gråd. Hun sad med et eksemplar af *L'Etoile*, Kirkens franske tidsskrift, i skødet. »Jeg har læst om evigt ægteskab,« fortalte hun ham blidt. »Vi kan aldrig opnå de velsignelser, medmindre du bliver døbt.«

Jacquie var kommet i kirke sammen med sin kone i fire år og var blevet undervist af missionærerne to gange. »Jeg var ikke blevet døbt, fordi jeg røg,« siger han. »Mit hjerte blev rørt, da jeg talte med min kone den aften, og jeg indså, at jeg allerede vidste, at evangeliet var sandt. Jeg elsker min kone, og jeg vidste, at jeg gerne ville være sammen med hende i al evighed. Så jeg smed mine cigaretter ud og har aldrig røget siden.« Jacquie blev døbt, og det følgende år blev familien Simonet beseglet til hinanden i templet i Schweiz. I dag er han præsident for Bordeaux Stav i Frankrig.

Ægteparret Simonet har opdraget fem sønner, en niece og en nevø. Disse børn, som nu er voksne, bor i dag i Paris, Thoiry, Bordeaux og USA, og næsten alle er i færd med at opdrage tredje generation i evangeliet. Nevøen, Christian Soulé, er rådgiver i stavspræsidentskabet i Paris.

I 1977 døbte bror Simonet en ven, Francine Babin, og hendes børn i Nancy. Hendes mand, Jean-Albert, blev døbt et halvt år senere. »Da Francine læste Mormons Bog,« siger bror Babin, »var det som om solen eksploderede inden i hende. Hun er normalt ret stille, men da missionærerne havde undervist hende i evangeliet, kunne hun slet ikke holde op med at tale om det.«

Ligesom Simonets børn er også Babins fem børn eksempler på den styrke, som andengenerationsmedlemmerne bringer ind i Kirken. De opdrager deres børn og tjener som ledere i Paris, Versailles og Mantes-la-Jolie.

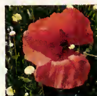
Når børn fra to aktive sidste dages hellige familier gifter sig, styrkes den evangeliske grundvold. Valerie Babin giftede sig med Gerald Caussé, et andengenerationsmedlem fra Bordeaux. Gerald er rådgiver i stavspræsidentskabet i Paris. Hans forældre, Jean og Marie Caussé, blev døbt i 1963, og Jean Caussé tjener som biskop i Eysines Ward.

Og således fortsætter evangeliets indflydelse med at sprede sig videre fra familie til familie, som mødes og knyttes sammen, overalt i Kirken i Frankrig.

FRØENE SÅS

Siden den 18. juni 1850, hvor ældste John Taylor organiserede den første mission i Frankrig, har missionærerne sået evangeliets frø. Langsomt har disse frø spiret og blomstret op. Den franske mission var den sjette af Kirkens missioner, som blev organiseret, men regeringens restriktioner, som resulterede i, at missionen måtte lukkes i 57 år, samt to verdenskrige har sinket Kirkens vækst. Selv om Kirken måtte kæmpe hårdt, har den overlevet.

»Efter anden verdenskrig var de fleste af Kirkens trofaste medlemmer ældre, enlige kvinder,« siger præsidenten for missionen i Bordeaux, Richard M. Oveson. »Andre blev omvendt, og de ydede store ofre, ligesom de tidlige pionerer i Amerika. Men på den tid indsamlede man stadig medlemmer til Zion, så mange af dem flyttede til Amerika.«

***Til venstre:* Stavspræsident Jacquie Simonet fra Bordeaux Stav i Frankrig. *Herover:* Jean-Albert og Francine Babin (i midten) med deres fem børn og elleve børnebørn. Nu hvor førstegenerationsmedlemmerne har dybe rødder i evangeliet, blomstrer anden- og tredje generationsmedlemmerne op overalt i Frankrig.**

Blandt dem, som blev i Frankrig, var Louis og Marie Gaston fra Nice. I 1950 besøgte Louis, som søgte efter Kristi kirke, systematisk hver eneste af de lokale kirker. Men det var hans kone, der fortalte ham om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, efter at hun havde hørt om den fra en bekendt på markedet. Marie blev rørt, da hun hørte ordene »Jesu Kristi Kirke«. De vandt genklang i hendes ører, fordi hun ofte havde hørt Louis sige, at Jesu Kristi kirke måtte findes på jorden.

Familien Gaston besøgte kirken den følgende søndag. Man mødtes i et lille lokale. Udover familien Gaston og missionærerne, var der to andre medlemmer til stede. Louis' hjerte blev rørt, da han hørte de to medlemmer bære vidnesbyrd om Frelseren. Efter mødet stod han ude på fortovet sammen med sin familie og sagde dybt bevæget: »Dette er Jesu Kristi sande kirke.«

Den 22. december 1950 blev hele familien døbt i det tyrkiske bad i Nice. Otte måneder senere blev Louis ordineret til ældste, og i efteråret 1951 blev han kaldet til at virke som grenspræsident. Han talte om evangeliet med enhver, som kom

DE BORDEAUX

ind i hans lille værksted. Marie tog sig af dem, som var gamle, ensomme eller syge. Hendes tjenestegerning og kærlige ånd har også været med til at udbrede evangeliet. I løbet af to år var der mere end 100 mennesker i grenen i Nice.

Efter indvielsen af templet i Schweiz i 1957 og templet i London i 1958 begyndte flere omvendte at blive boende i Frankrig, i stedet for at flytte til Amerika. Disse nyomvendte, hvoraf mange var studerende og unge mennesker, kom til at danne rygraden i Kirken i Frankrig, og det var dem, som sørgede for, at evangeliet endelig slog rod her. I 1961 udskiltes den østfranske mission fra den franske mission, og det følgende år, i 1962, indviedes den første franske kirkebygning i Nantes.

I 1970 og 1974 blev missionsgrænserne igen lagt om, og i alt syv nye missioner dannedes af den franske mission, den østfranske mission og den fransk-belgiske mission. Den 16. november 1975, hvor der var omkring 10.000 medlemmer af Kirken i Frankrig, blev den første franske stav dannet i Paris.

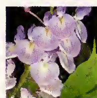
I dag er det parisiske område stadig et vigtigt center for Kirken i Frankrig, og 4000 af de 26.000 franske medlemmer bor her. Evangeliet er også godt grundfæstet uden for Paris. Den langsomme, men sikre vækst i Frankrig har ført til oprettelsen af syv stave og syv distrikter. Der er tre missioner, som udelukkende virker i Frankrig, og to andre missioner, som dækker dele af Frankrig.

Utrættelig missionering er kernen til Kirkens vækst i Frankrig. Missionærerne har erfaret, at franskmændene værdsætter deres privatliv, og det tager sin tid at etablere et tillidsforhold til de mennesker, som de underviser. Men når et sådant forhold er etableret og undersøgerne bliver døbt, blomstrer de franske medlemmers trofasthed og hengivenhed for evangeliet.

Robert Sorhaïtz er netop sådan et menneske. Han er opvokset i Pyrenæerne nær den spanske grænse og meget stolt af sin baskiske arv. Men familietraditioner gjorde det svært for ham at opnå et vidnesbyrd.

»Det var svært for mig at udvikle et vidnesbyrd,« siger han. »Jeg gav min kone blomster, da hun blev døbt, men evangeliet var ikke noget for mig. Vi gik i kirke og bad sammen i tre år.

Så en dag var vi til stede ved en ung mands dåb. Jeg havde forberedt mig og besluttet mig for at blive døbt, men jeg ville gerne overraske min kone. Så jeg gik ud og fik fat i biskop-

***Til venstre:* Utrættelig missionering er nøglen til Kirkens vækst i Frankrig. *Til højre:* Robert Sorhaïtz, der har været grenspræsident tre gange, skaber med sit gemytlige væsen en følelse af, at medlemmerne i Bayonne Gren er én stor familie.**

pen. Han interviewede mig, jeg iførte mig den nydøbte unge mands våde tøj og trådte frem. Min kone græd af glæde, da hun opdagede, hvad der skulle ske.«

Siden da har bror Sorhaïtz været meget optaget af evangeliet, og han har tre gange virket som præsident for grenen i Bayonne.

Den franske livsstil er en blanding af stræben efter høje mål og afslappet livsnydelse, af venskabelig omgang og intens værnen om privatlivet. Franskmændene sætter uddannelse meget højt og har en af de laveste analfabetismeprocenter i verden. Børnene begynder i skolen i treårsalderen og undervises fra kl. 8.00 til 17.00 fem dage om ugen. De voksne nyder ofte en god samtale med venner på en fortovscafé eller med familien over en fem-retters-middag, som omfatter frugt, oste og friskbagt brød. Intellektuelle og kulturelle beskæftigelser sættes højt, og

***Til højre:* Franske børn, som disse i børnehaven i Talence Ward, vokser op med en forståelse af evangeliet. *Yderst til højre:* Som så mange andre franske kirkeledere fandt Jacques Faudin evangeliet som ung.**

det samme gælder uafhængighed. Religiøs hengivenhed er ikke noget, man beundrer, og samtaler om religion betragtes som noget meget privat. Men når franskmænd røres af Ånden, tager de imod evangeliet med hengivenhed og oprigtighed.

Da to missionærer for eksempel bankede på Jacques Faudins dør i Nîmes, virkede Jacques, som den gang var en 18-årig studerende, ikke som nogen lovende kandidat til noget som helst trossamfund. Han var aktiv marxistisk-leninistisk ateist. »Jeg lukkede udelukkende missionærerne ind for at kunne diskutere med dem og forsøge at omvende dem til ateismen,« siger bror Faudin. »Men efter to lektioner var jeg rystet. De missionærer besad en styrke, som jeg ikke kunne definere. Jeg holdt op med at stritte imod og begyndte at tvivle på min ateisme.«

Det var et vendepunkt for Jacques. Han besluttede at finde ud af, om der fandtes en Gud. Han var stadig skeptisk, da missionærerne gav ham et eksemplar af Mormons Bog, så han satte sig for at modbevise dem. Efter et indgående tougers studium af bogen havde han ikke kunne finde nogen fejl.

»Jeg ville have et åndeligt vidnesbyrd,« siger bror Faudin. »Jeg indgik i hjertet en pagt med Herren om, at hvis han ville besvare mine bønner, så ville jeg give ham mit liv. Snart efter fandt jeg ud af, at ældste Howard W. Hunter, som da var medlem af De Tolvs Kvorum, skulle komme og indvie kirkebygningen i Marseille. Jeg mødte fastende op til mødet. Da missionærerne præsenterede mig for ældste Hunter, rakte jeg ham mit program og spurgte, om han ville skrive noget til mig. Han så mig lige i øjnene og skrev: 'Du vil opnå et vidnesbyrd, hvis du vil udøve tro og bede.' Jeg tog programmet med hjem og læste hans ord igen og igen. Jeg fortsatte med at udøve min tro og bede. Og så en aften, efter at have fastet, modtog jeg mit svar. Jeg vidste, uden den mindste tvivl, at Joseph Smith var profet, og at Mormons Bog var sand. Jeg blev døbt to dage senere, den 27. juli 1968.«

Som lovet har han givet sit liv til Herren og tjent i mange betydningsfulde lederstillinger.

Unge mænd og kvinder slutter sig fortsat til Kirken i dag, ligesom i 1960erne. Og flere og flere unge franskmænd tager på mission. Franske mænd skal gøre militærtjeneste i et år, når de fylder nitten, og visse studier kræver, at man deltager flere år i træk. Men alligevel yder mange unge mænd og kvinder de nødvendige ofre og tjener på en mission.

Frédéric Babin og hans hustru Françoise, som traf hinanden ved en UV-aktivitet i Alperne i 1979, lagde en seksårsplan for at indpasse

Frédérics militærtjeneste og uddannelse og mission for dem begge, inden de giftede sig. De fleste par er ikke helt så formelle i deres planlægning, men resultatet er ofte det samme: Ægteskab udskydes, indtil parrene er mellem 25 og 30 år.

Patric Paoletti, et andengenerationsmedlem, som nu er grenspræsident i Montpellier, har ikke været på mission. »Senere indså jeg behovet for en mission, så nu opfordrer jeg alle de unge i min gren til at tage på mission.« Præsident Paolettis kraftige opfordringer ved nadvermøderne omfatter hans egen beretning, som ofte fortælles med tårer i øjnene. »Jeg er så ked af, at jeg ikke tog på mission,« siger han. »Jeg vil gerne have, at de unge i vores gren skal få de velsignelser, som jeg gik glip af.« Ni fuldtidsmissionærer er udsendt fra denne gren, der tæller 200 medlemmer.

Der sker også vækst gennem medlemsmissioneringen. Oprigtige

venskaber og et standhaftigt eksempel er de bedste redskaber i det arbejde. »De stærkeste af de nyomvendte er dem, der er venner af medlemmer,« siger præsidenten for missionen i Marseille, Galen S. Woolley.

De dåb, man har opnået i Salon, som ligger i nærheden af Marseille, er et eksempel på effektiv medlemsmissionering, som igen er udsprunget af ægte venskaber. Jacques og Mireille Roth bor i et stort hus, som ligger oppe ad en snoet bjergvej, med udsigt over en dyb dal. Efterhånden som nye naboer har bygget huse i nærheden gennem de sidste ti år, har familien Roth gjort alt, hvad de kunne for at blive venner med dem. Som følge heraf er adskillige familier i det kvarter – i alt 57 mennesker – blevet medlemmer af Kirken. »Da præsident Kimball bad os om at dele evangeliet med vores naboer, tog jeg det alvorligt,« siger bror Roth. »Vi er velsignet med dejlige naboer, og vi elsker dem. Det er en naturlig følge af den kærlighed, at vi deler evangeliet med dem.«

PLEJE AF HAVEN

Udover missioneringen har også oprettelsen af stave været med til at grundfæste evangeliet i Frankrig. De lokale medlemmer udvikler ledereevner ved at yde tjeneste. Frankrigs grene og wards er lige så varierede som de landlige haver med deres ukrudtsfrie rækker af grøntsager eller byernes altankasser med deres planter, farver og dufte. I Paris-området giver det velorganiserede ward i Versailles og den energiske gren i Clichy et godt billede på lignende grene og wards rundt om i Frankrig. Ude i provinserne er Kirkens enheder som oftest små, som f.eks. grenen i Montauban.

Versailles. Jean-Luc Magré, der er ansat hos IBM, er biskop i Versailles Ward. Biskop Magré og hans hustru, Beatrice, har fire børn. Versailles Ward er et af de ældste ward i Frankrig, og man mødes i en rødstens kirkebygning, der samtidig tjener som stavscenter for Paris Stav. Aktivitetsniveauet er højt blandt de 260 medlemmer, som omfatter mange japanske og amerikanske forretningsfolk og deres familier, som er midlertidigt udstationeret her. Mange af stavens ledere kommer fra dette ward.

»Vores største udfordring er at vide, hvad vi kan gøre i dag for at sikre udvikling i morgen,« siger biskop Magré. »Vi er taknemlige for den styrke, som de midlertidige medlemmer fra andre lande giver vores ward, men Kirkens fremtid her afhænger af, at vi styrker franskmændene.« Biskop Magré, der er en visionær mand med kreative løsninger på sit wards udfordringer, har sat lokale præstedømmeledere til at fungere som hyrder for små grupper af medlemmer, som bor spredt inden for det store wards grænser. Det knytter medlemmerne af de grupper sammen og styrker deres vidnesbyrd ved at bringe evangeliet ud til dem.

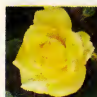

Til venstre: **Unge voksne i Paris nyder at være sammen til aktiviteter og finder styrke i hinandens venskab.**
Øverst: **Biskop Magré og hans hustru Beatrice fra Versailles.**
Herover: **Et nadvermøde i Clichy Gren.**

»Vi kan ikke gøre tingene på samme måde, som vi gjorde for 20 år siden,« siger biskop Magré. »For eksempel er trafikken meget tæt her, og vores medlemmer er ofte ikke hjemme før kl. 19. Vi bestræber os på at samle møderne så meget som

muligt for at spare tid. Vi gør vores bedste og stoler på, at Herren vil gøre resten.«

Cécile Pelous, der er stavens hjælpeforeningspræsidentinde, er helt enig. »Selv her, hvor Kirken er veletableret, er der mange medlemmer, som har flere kaldelser. Vi må være kreative og jonglere med kaldelserne. I Hjælpeforeningen er det vores mål at styrke kvinderne gennem besøgslærerindearbejdet. Hjælpeforeningssøstrenes samlede styrke er en vældig kraft, som er med til at føre evangeliet fremad.«

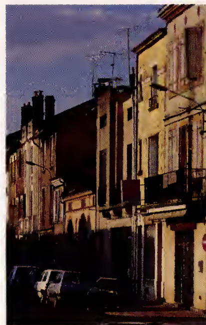

***Herunder:* Unge kvinder i Clichy Gren hygger sig sammen til et babyshower. *Modstående side, fra venstre:* Unge voksne besøger Versailles-slottet; det maleriske Montauban; Kirkens PA-repræsentant Sylvie Tramhel.**

Clichy. Indtil for ganske nylig, hvor han blev kaldet til stavspræsidentskabet i Paris, tjente Christian Soulé som grenspræsident i Clichy Gren. Han og hans rådgivere var ugifte, da de blev kaldet til at tjene i grenspræsidentskabet. Nu er de alle gift, og to af parrene har helt små børn. Denne gren, som er fuld af unge mennesker, energi og åndelighed, mødes på øverste etage af en nyistandsat bygning i byens forretningskvarter. Der tales mindst otte forskellige sprog i grenen, hvor der er medlemmer fra Frankrig, De Vestindiske Øer, USA, Sverige, Tyskland, Trinidad, Sydamerika og mange andre steder. Tilstedeværelsen ved nadvermøderne er fordoblet i løbet af det sidste år.

»Jeg tror, at Herren har en særlig hensigt med os, og det er derfor, vi vokser så hurtigt,« siger præsident Soulé. »Vi har lært, at når vi adlyder, vil Herren vise os, hvad vi skal gøre. Vi kan føle hans kærlighed, og vi vil gøre hans vilje. Engang var jeg med til at forretningsmøde, og jeg drak ikke noget. Et af vores kundeemner sagde: 'Hvis du ikke drikker,

vil vi ikke gøre forretninger med dig.' Jeg overvejede det et øjeblik, og så svarede jeg: 'Jeg har slet ikke lyst til at gøre forretninger med en, der mener, at indholdet af mit glas er vigtigere end mine evner.' Jeg troede, at han blev vred, men næste dag ringede han mig op og sagde, at de udelukkende ville handle med mig, fordi jeg ikke var bange for at stå fast på det, jeg tror på. Når vi ved, hvad der er rigtigt, bør vi gøre det, uanset konsekvenserne.«

»Vi er forenede,« siger Maria Sillon, der er hjælpeforeningspræsidentinde. »Trods de store afstande forøges vores hjemmelærer- og besøgslærerindebesøg. Vores medlemmer betjener hinanden spontant, uden at skulle opfordres til det.«

Montauban. Den maleriske landsby Montauban med sine smukke broer over floden, ligger i det sydlige Frankrig ved floden Garonne. Grenen her er lille, men livskraftig. Der er omkring 35 aktive medlemmer og fire fuldtidsmissionærer. Medlemmerne mødes i en splinterny bygning på byens hovedstrøg. Ligesom i så mange andre små grene fungerer flere stærke familier som grenens stærke kerne. I Montauban er det blandt andet familien Van Tonder. Basil Van Tonder fra Springs i Sydafrika traf Paulette fra Frankrig ved et stavsskøjtearrangement i Johannesburg. De giftede sig to måneder senere.

Van Tonders, der nu har syv børn, har boet skiftevis i Sydafrika og Frankrig. De er kærlige og åndelige og deler gavmildt Ånden med andre. Basil er grenspræsident, og han og hans familie bager brød, bespiser missionærerne, tager sig af de ældre søskende og inviterer andre hjem til forskellige højtider. Deres omsorg og dybe åndelighed smitter af på disse møder. Folk fra egnen nyder at deltage i Kirkens aktiviteter og valgte officielt familien Van Tonder som årets familie i Montauban i 1992.

19-årige Mireille Van Tonder, der tjener som hjælpeforeningspræsidentinde, siger: »Fordi jeg har så meget at lave, siger mine venner ofte, at de ikke kan forstå, at jeg kan sige, at jeg er fri. Men jeg fortæller dem, at det ikke er noget, jeg skal gøre. Det er noget, jeg gerne vil gøre.«

Selvom missioneringen giver vækst, lægger både medlemmer og missionærer stor vægt på reaktivering. Claude Gaston blev inaktiv, mens han var inde som soldat. Selvom han giftede sig med en sidste dages hellig, gik han sjældent i kirke. »Efter vores andet barn var blevet født, begyndte jeg at betragte min søster og bemærke evangeliets velsignelser i hendes familie,« siger Claude. »Min kone, mine børn, min far og min grenspræsident opmuntrede mig. Jeg tror, det var stolthed, der afholdt mig fra at vende tilbage.« Endelig, efter ni år, begyndte Claude at komme i kirken igen. Halvandet år senere tog han sin familie med til templet i Schweiz for at blive beseglet til hinanden.

»Jeg har fået balance og stabilitet i mit liv som følge af, at jeg efterlever evangeliet,« siger bror Gaston, som nu er biskop i Vitrolles Ward. »Den kærlighed, som knytter min familie sammen, gør os meget lykkelige. Jeg er overbevist om, at hvis jeg ikke var blevet aktiv igen, så var familien blevet spredt for alle vinde.«

DYBE RØDDER

Familierne her står over for store udfordringer, de høje leveomkostninger i Paris og andre storbyer resulterer ofte i, at mødre må arbejde uden for hjemmet, og at ægtepar begrænser deres familie til to børn. Sidste dages hellige familier står over for de samme udfordringer og må yde store ofre, når mødrene bliver hjemme og opdrager fire-fem børn.

Jean-Aimé Durand, der tjener som stavspræsident i Nice Stav, og hans hustru, Chantel, synes, at det er en stor velsignelse af have børn. »Da vi blev døbt,« siger præsident Durand, »besluttede vi, at få flere børn. Vi har altid været taknemlige for den beslutning. Studium af skriften, personlig bøn og familiebøn, familieaften og deltagelse i kirkens møder giver børnene et skjold af tro. Og fordi de er forankret i sandheden, bliver de ikke rystet, når de støder på falske lærdomme.«

Søster Durand er helt enig. »Præstedømmevelsignelser kan yde os og vores børn beskyttelse,« siger hun. »Evangeliet har fuldstændig forandret mit syn på mine børn. Jeg er blevet klar over, at de er vor himmelske Faders børn, og jeg har fået større respekt for dem og deres ideer.«

Der er masser af fristelser for børn, men 10-årige Guillaume Lafargue fra Angoulême siger: »Jeg holder mig fra det dårlige, fordi jeg lovede at gøre det, da jeg blev døbt. Jeg ved bedre.« Ligesom mange andre sidste dages hellige børn henter han styrke i evangeliet og dets programmer. Patriarkalske velsignelser, seminar og aktiviteter i Kirken er en kilde til større mod.

Præsident Soulé siger: »Vi beder for vores børn. Vi nærer store håb for dem. Til en af vores ungdomsaktiviteter lavede vi sandwiches og gav dem til de sultne i Metroen. De unge taler stadig om, hvordan øjnene strålede på dem, de gav mad.«

BLOMSTRING

Tempeldeltagelse er et mål, som ligger de franske hellige nært på sinde. De, der bor i Paris og Nordfrankrig tager til templet i Frankfurt, resten tager til templet i Zollikofen i Schweiz. Afstande, udgifter og tid er de væsentligste udfordringer, som de står overfor, og alligevel tager de dertil to-tre gange om året. De, der bor tættere på, kommer der endnu hyppigere.

»Templet er som en smule af himlen på jorden,« siger Micheline David fra Eysines Ward. »Når man begynder at udføre slægtsforskning og tempeltjeneste sammen, knytter man en kæde af kærlighed.«

Nogle medlemmer virker som tempeltjenere på stavenes tempelture. André og Alice Lafargue fra Angoulême Ward har virket som tempeltjenere i mange år og elsker at udføre slægtsforskning. »Sløret er tyndt, når man udfører slægtsforskning,« siger søster Lafargue. »Jeg beder om hjælp, når jeg indsamler navne og data på mine forfædre, og jeg kan fornemme deres tilstede-

Til venstre: **Christophe Humblot fra Angoulême Ward repræsenterer Frankrigs stadig voksende skare af unge sidste dages hellige, som forbliver tro mod evangeliet.** ***Herover:*** **»Sløret er tyndt, når man udfører slægtsforskning,« siger søster Alice Lafargue, mens hun viser sine to børnebørn, Guillaume og Daniel, sit stamtræ.**

værelse, når jeg udfører tempelordinanser for dem.«

Med en voksende medlemsskare og stærke lokale ledere har medlemmerne i Frankrig god grund til at være optimistiske. »Jeg føler mig tryg ved Kirkens fremtid i mit land,« siger Jacques Faudin. »Jeg kan se fremskridt. Selvom det til tider kan være svært, vil det lykkes, fordi evangeliet er sandt. Om fem til ti år vil vi have mange tredje- og fjerdegenerationsmedlemmer. Mange familier vil være gift ind i hinanden. Når man har tre generationer af medlemmer, har evangeliet slået rod.«

Frankrigs grene og wards blomstrer som velplejede haver. Lokale ledere og fuldtidsmissionærer tager sig omhyggeligt af de lokale behov, ligesom en gartner, der luger og vander sine planter. De franske medlemmer, der har fast rod i evangeliet, minder i deres skønhed og styrke om de hårdføre planter, der stadig trives i det varme solskin en sen oktoberaften efter at have overlevet sommerens hede og efterårets frost. De stod fast i evangeliet, fordi de ved, at et nyt daggry, et nyt forår og en ny vækstperiode ligger forude. □

EN BYRDE BLEV LETTET

Lito B. Legaspi

Det vi gjorde, var slet ikke noget særligt. Men det gjorde en hel landsby modtagelig for evangeliet.

Vi gik ned ad bakken, trætte og fortvivlede. Det var vores sekstende dag i Sogod på Filippinerne. Vi havde åbnet byen for missionering og havde talt med en masse mennesker, mens vi travede op og ned af byens bakkede gader. Men vi havde endnu ikke fundet nogen, som havde lyst til at lytte til vores budskab. Afvisninger fyldte vores dage med sorg.

Sogod, som er et helt lille paradis, lå ud til en smuk, fredfyldt bugt, og ældste Archer, min amerikanske makker, og jeg var ude at banke på døre den dag. »Lad os holde en pause og lægge planer,« foreslog ældste Archer, mens han tørrede sveden af panden. Hans hals og arme var solbrændte, og mine skuldre var ømme af vægten af de 30 eksemplarer af Mormons Bog, som lå i min rygsæk. Vi satte os under et træ og kiggede på vores ugeplan.

»Vores næste aftale er kl. 18.30. Klokken er nu 15.30. Hvad synes du, vi skal gøre?« spurgte ældste Archer.

»Lad os fortsætte med at banke på døre. Kan du se den gade, som fører ned til floden? Jeg tror, det er et godt område. Og desuden gør kokospalmerne vejen meget skyggefuld,« sagde jeg.

Mens vi gik ned ad bakken, bad jeg stille om, at vi ikke måtte blive afvist igen. Da vi nærmede os en ukendt korsvej, traf vi et ældre ægtepar, som bar på nogle bambusstænger, bundter af træ, tagspåner og værktøj.

De virkede lidt forlegne, da vi tilbød at hjælpe dem med at bære deres byrder. Men da vi insisterede, gav de til sidst efter. Og så vandrede vi af sted, uden at vide, hvor langt vi skulle. Vi må have set sjove ud, for da vi trådte ind i deres nabolag, stimlede folk sammen på gaden for at se to fremmede i hvide skjorter og slips, som bar det gamle pars byrder.

Det overraskede os at få at vide, at de materialer, som vi havde båret, skulle bruges til at bygge et midlertidigt hjem, i stedet for et hus, som var blevet væltet af en tyfon. Mens vi gik sammen med dem, stimlede en nysgerrig skare sammen for at finde ud af, hvem vi var. Det ældre ægtepar smilede taknemligt, da vi gik, og vi var glade for det, der var sket.

Det havde været så let at bære det ældre ægtepars byrder, men det åbnede dørene for missioneringen i det område. Folk glemte ikke, hvad vi havde gjort, og de blev mere interesseret i at høre evangeliet. Ældste Archer og jeg blev vidne til, hvordan denne enkle tjenestegerning kom til at velsigne Sogod. Jeg virkede der i næsten fire måneder og fulgte Kirkens vidunderlige vækst.

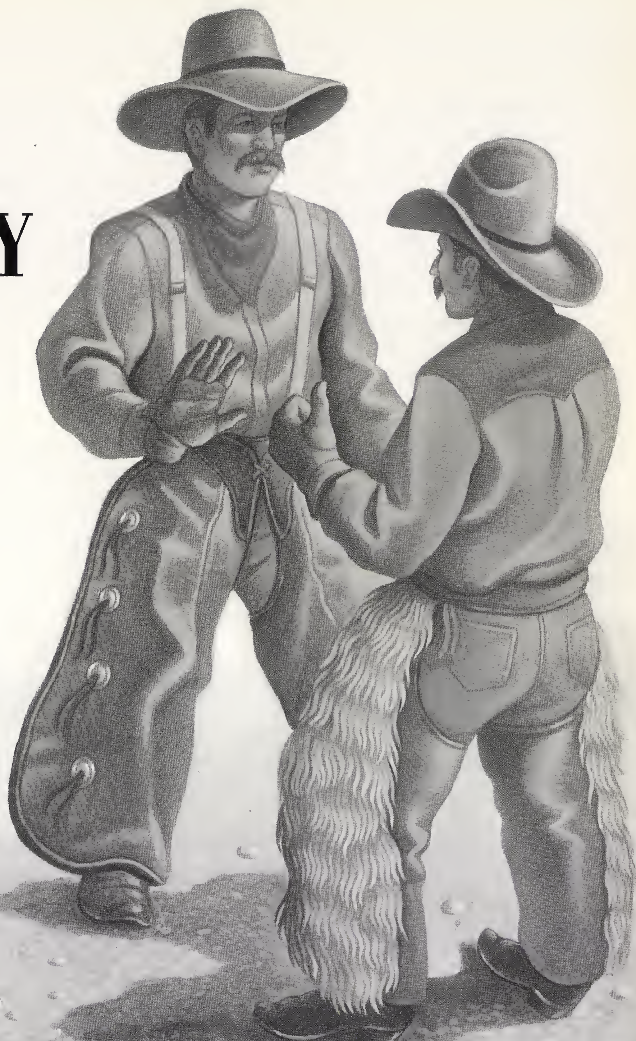
Nu forstår jeg det løfte, som Herren giver dem, der oprigtigt tjener andre – der findes varig glæde i at give, i at hjælpe og i at føre sjæle til sandheden. Det lærte vi af egen erfaring den dag i Sogod. □

ILLUSTRERET AF KEITH LARSON

IKKE DENNE COWBOY

Thomas Hancock

Cowboys har ofte et dårligt ry for at ryge og drikke. Men jeg vil gerne takke min far, fordi han satte et eksempel for mig som en cowboy, der ikke gør noget af alt det.

Engang da jeg var med min far til rodeo, kom en af min fars gamle venner hen til ham. Mens de snakkede, spurgte fyren, om min far ville komme hen i baren efter rodeoet og få en drink for gammelt venskabs skyld.

Min far smilede bare og sagde: »Du ved da, at jeg ikke drikker.«

Fyren svarede: »Ja, det ved jeg. Jeg ville bare lige tjekke dig.«

Det svar betød mere for mig end bare et venligt nej. Jeg respekterer min far for, at han satte det storslåede eksempel for mig den dag. Når jeg siden er blevet opfordret til at snuppe en drink eller en smøg, dukker min fars svar først op i mit sind, og så på mine læber. □

ILLUSTRERET AF GREG NEWBOLD

***Limhi og hans folk flygter til Zarahemla,* af Steven Lloyd Neal**
De berusede vagter så ikke, at Limhi og hans folk flygtede fra byen Nephi, hvor de var blevet holdt i trældom af lamaniterne. De medbragte deres hjorde, flokke og værdigenstande og rejste gennem ørkenen for at slutte sig til kong Mosiah i Zarahemla (se Mosiah 22).

Som velplejede haver blomstrer de franske grene og wards. De sidste dages hellige, som har stærke rødder i evangeliet, står fast i visheden om, at et nyt daggry, et nyt forår og en ny vækstperiode ligger forude.
Se »Frankrig«, side 32.

96985 110

